Elisabeta Iosif

ZEIȚA FĂRĂ CHIP

Editura Ion Creangă

Elisabeta Iosif • Zeița fără chip

Coperta : Valentin Tănase

Elisabeta Iosif

Zeița fără chip

Povestiri fantastice

Editura Ion Creangă, București, 1985

Aventură la Stîlpii Tainiţei

FĂCEAM PARTE, de mai mult timp, dintr-un grup de elevi, considerat primul colectiv format din adolescenţi, care se dedicase descoperirilor arheologice, zic eu, într-un fel propriu. Pentru că inventasem un sistem de teledetecţie. Depistam, cu ajutorul lui, zonele care purtau în măruntaiele pămîntului mărturii ale diferitelor ere istorice. Le determinam în straturile geologice. Era o cercetare considerată atunci, de specialişti, în premieră. Am găsit, astfel, mărturii care atestau prezenţa unor civilizaţii străvechi pe pămîntul românesc. Cu o vechime de cinci mii de ani !

Acum reveneam pentru a doua oară pe aceleaşi meleaguri. De data aceasta însă, cercetam şi cu pasul. Controlam fiecare strat. Oricare bloc de piatră care ne indica ceva. Sau zonele care ne semnalau fenomene neobişnuite. Stîrniserăm interes şi altora pentru acest tărîm, care se intitula, după o legendă locală, Ţara Luanei. De aceea, toată lumea aştepta cu nerăbdare să se întoarcă din pădurea Tainiţa, micii exploratori (cum eram denumiţi), din cercul „Burebista". Cînd întrebam pe cineva cum arată „Stîlpii Tainiţei", acesta dădea din umeri. Era un tărîm pe care oamenii locului îl ocoleau. De ce ? Trebuia să găsim răspuns. Nimeni nu îndrăznea să se aventureze în această zonă a curburii Carpaţilor. Pentru că o considerau tărîmul urşilor ? Sau, pentru că devenise un loc al tainelor şi legendelor ? !

Ruxandra, conducătoarea expediţiei, deşi părea firavă ca un lujer de floare, era foarte curajoasă. „Eu am să pun prima piciorul în pădurea Tainiţa" — spunea. N-o speria nimic. Iscodea totul. Ochii ei migdalaţi şi ageri nu scăpau nici un amănunt. Nu se temea nici de urşi. Unora dintre noi li se făcea frică atunci cînd localnicii vorbeau despre urşii care atacă omul.

Poate se temeau și de alte animale. Pentru că legenda locală vorbea și despre un cimitir cu schelete gigantice.

Ajunși la o răscruce, ne-am împărțit în două grupuri. Eram bine utilați de la București cu aparate de radio-emisie-recepție, frînghii și pitoane. N-a trecut mult timp și Ruxandra ne-a semnalizat prin aparat, ceva neobișnuit :

— Aici O.1 B ! Aici 0.1 B ! Mă auziți ? Terminat. Recepție.

— Sîntem 0.2. Te-am auzit. Ascultăm. Terminat.

— Am pătruns într-un loc straniu. Veniți urgent pe versantul drept.

— Bine ! Încercăm. Să sperăm că aici rîul nu-i prea adînc, adăugă profesorul. O să-l traversăm, ca să scurtăm drumul.

Am ajuns cu greu, pînă aproape de Ruxandra. Unii se temeau că ar putea să le apară, așa deodată, un animal gigantic, poate preistoric... Viu, de ce nu ?

Ne-am bucurat, cînd am găsit-o pe Ruxandra. Era calmă. Cerceta cu privirea.

Gabriela, însă, era cea mai neliniștită. Era vorbăreață de felul ei. Dar, de frică, acum spunea întruna, cu voce tare, tot ce simțea. Deodată, începu să strige :

— Nu-i în regulă ! Vedeți, acolo sus ? Copacii parcă se clatină !

— Atenție ! Crapă stînca din față ! strigă și profesorul nostru, îngrijorat. Copacii sînt smulși de o forță uriașă, nevăzută ! Să nu cadă vreunul peste voi !

— Dar și pămîntul se cutremură, am adăugat eu ca și cum ceilalți nu observaseră.

— Ah ! M-a lovit în ochi o piatră ! strigă Gabriela.

— Vino lîngă mine, Gabriela, spuse profesorul. Sîngerezi ? Dă-mi mîna ! Aici e un mic refugiu... Fă pasul mare ! Repede ! Și încă un pas. Așa ! Ei, poveste, doar n-ai să-mi spui că nici nu mai vezi...

— Lăsați ! Cred că pleoapa s-a rănit, cînd m-a atins piatra. Am să-mi acopăr ochiul cu palma, ca să nu-mi intre praf. Nu

vă temeți pentru mine ! Aveți grijă de ceilalți. Eu măcar sînt în această adîncitură a muntelui. E ca o mică grotă în care mă adăpostesc.

Deodată, profesorul strigă :

— Feriți-vă !

— Parcă-i sfîrșitul pămîntului, zise Ruxandra, făcînd un efort ca să vină în adăpost.

De aici priveam cum totul se clătina. Imaginile erau apocaliptice. Din cauza zgomotului asurzitor nu ne mai auzeam. Un praf roșiatic făcea să ne vedem ca prin ceață. Sunetele stranii se amplificau, înconjurîndu-ne în semicerc, stereofonic, traversînd apoi pădurea de piatră. Ne credeam în siguranță în ascunzătoarea noastră cînd, la un ultim spasm al naturii, eu, Gabriela, profesorul și Ruxandra ne-am trezit aruncați pe marginea unei prăpăstii. Ne uitam unul la altul, încercînd să ne ținem de mîini și să ne retragem într-un loc mai lat, ca să nu alunecăm în hăul de sub noi.

Nu mai vedeam în jur. Doar auzeam pădurea gemînd. Praful se mai rărise. O rază de soare, ca un reflector, lumină deodată orizontul. Stîncile, unele peste altele, prinseseră între ele copacii. Parcă erau scînduri de cîțiva centimetri și totuși vii, supraviețuind în strînsura bolovanilor imenși, prăvăliți peste pădure. Lipiți de peretele muntelui, ne-am îndreptat spre o potecă mai lată, care ne-a condus pe un platou.

— Copacii n-au murit, spuse într-un tîrziu profesorul. Viața mai pulsează între acești doi coloși de piatră. Doar coroanele au reușit să se strecoare deasupra. Noi însă sîntem captivi, întocmai ca fiecare frunză de deasupra noastră, care strigă după ajutor. Avem nevoie de doctor, mai spuse îngrijorat profesorul, examinînd ochiul Gabrielei. Ce zici, Florine, mi se adresă profesorul, urîtă rană, nu ?

M-am uitat cu atenție. Pleoapa era tăiată pe orizontal. Făcusem un curs de Cruce Roșie. Știam să dau primul ajutor. Dar mi-ar fi trebuit un fir de catgut. Nu știam dacă am în trusă. M-am uitat în jur.

— Dar cutremurul ăsta sau ce altceva a fost, mi-a azvîrlit rucsacul ! m-am trezit spunînd. Ce ne facem ? am gîndit în continuare, cu voce tare.

— Au mai rămas corzile, constată Gabriela, care devenise parcă alt om. Era prea calmă.

— Poftim ? ! ? Nu te înțeleg !

— Corzile legate de mijlocul nostru. Cu ajutorul lor eu voi escalada versantul din spatele tău, zise hotărîtă Gabriela. Îl voi cerceta. Știi de ce ? Acolo cred că este izvorul Luanei, cel care vindecă rănile. Ai uitat ?

— Tu ? ! Să urci cu pleoapa sîngerîndă ?...

— Nu mai avem nimic, constată profesorul. Toate lucrurile noastre au rămas pe locul unde ne-a surprins cutremurul.

— Și pe urmă, nu înțeleg ! Pentru ce să mai traversăm muntele ? interveni Ioana.

— Pentru că dincolo am impresia că se află rîul care vindecă rănile. Cel din Țara Luanei. Nu asta căutăm noi ? Ați uitat ? ! Amintiți-vă ce spune legenda... Și să știți — spuse răspicat Gabriela — numai eu pot ajunge acolo la izvor... Pentru că am văzut ce n-ați observat voi...

— Ce anume ? am întrebat uluit.

— Florine, îmi pare rău, dar n-am voie să divulg acest secret, spuse misterioasă Gabriela. O să vă spun peste cîteva zile.

— Sună ca o favoare... Stai să ne lămurim ! Despre care izvor tot vorbești ? Și cine a hotărît să te duci singură ? ! se înfurie profesorul. Pînă una-alta, eu sînt șeful acestei expediții. Spune-ne, mai bine, ce crezi tu că noi n-am fi putut observa ?

— Poate că mi s-a părut. Poate numai eu am observat pe cer ceva anume... Ajutați-mă, vă rog, mai bine să urc muntele. Mai precis, Florin va fi acela care mă va însoți.

— Pînă unde ? întrebă Florin îngrijorat.

— Pînă-n vîrf.

— Parcă nu erai așa de curajoasă...

— Numai izvorul de acolo îmi va vindeca pleoapa. Şi numai eu pot să ajung în acel loc.

Ne uitam unii la alţii. Cît de ciudat vorbea Gabi. Am hotărît să facem ceea ce ne cerea, pentru că pleoapa îi atîrna congestionată şi vînătă.

— Mergeţi, spuse împăcat profesorul. Pentru că, într-adevăr, s-ar putea să descoperiţi un izvor... Poate tămăduitor... pentru ochiul ei care este în pericol.

Eu am bătut pitonii în stîncă şi am trecut coarda prin ei. Eram singurul care o putea ajuta.

Gabi escaladă muntele. Eu însă am mers pînă într-un loc stabilit de ea. Şi tot aşa i-am asigurat două zile urcuşul în inima muntelui. În acest timp ceilalţi au găsit un refugiu, unde au instalat tabăra. Gabi găsise un firicel de apă şi-şi tot uda batista şi şi-o punea pe ochi. Eu urmăream curios evoluţia rănii. Pleoapa prinsese o crustă. Ca prin minune a treia zi a dispărut şi crusta. M-am uitat atent. Cu adevărat, nu mai avea nimic. Era ca şi înainte, fără nici un semn.

— Măcar spune-mi cu ce te-ai tratat ? a întrebat-o profesorul, contrariat, după ce coborîserăm lîngă ceilalţi.

— Cu apă, spuse Gabi calmă. Cu apa izvorului.

— Nu se poate ! Cred că nu-i Gabriela noastră, zise nedumerită Ioana.

— Ochiul este fără nici un semn, interveni şi Ruxandra.

— Amintiţi-vă de legenda acestui tărîm, insistă Gabriela.

— Şi... ce-i cu asta ? Desigur, este o legendă frumoasă ca toate legendele !

— Are dreptate ! De fapt, noi pe urmele ei am pornit.

— Ar fi bine să ne-o reamintim, sugeră Gabriela. Şi să nu uitaţi că orice legendă are şi un sîmbure de adevăr. Am să vă citez cu aproximaţie, din memorie : „Demult, demult, cînd oamenii abia învăţaseră să bată fierul... aici, pe locul unde ne aflăm, se găsea o cetate puternică. Regele ei, Luana, pizmuit de vecinii din jur, pentru belşugul din ţara sa, fusese de multe ori ameninţat că va fi invadat de armatele nimicitoare. Dar el

nu s-a speriat. Mai încercaseră și alții să-i calce tărîmul. Pădurea era loc de taină și de refugiu. Nimeni nu-i știa cărările. Iar dacă se dădea vreo bătălie, Luana cu oamenii săi luptau vitejește ca să-și apere cetatea. Pe cei răniți, Luana, și numai el, îi vindeca miraculos cu «apă vie». De la un izvor doar de el știut...“ Ați uitat de cartea cu pagini decolorate pe care am citit-o la cerc, înainte de a pleca în expediție ?

— Apa izvorului Luanei. Asta este !

— Deci, e adevărat ? ! Există „apa vie“ din basmele noastre ? Trebuie să vedem și noi cum arată !

— Nu cred că vei afla mai mult, Florine !

— De ce ? Ai impresia că mi-e frică să escaladez și eu versantul ? Să vă spun ceva. Într-una din zile am urcat pînă-n vîrf. Am văzut de sus, cu binoclul poiana în care ne-am așezat acum o săptămînă tabăra. Vreau să știți că totul, absolut totul, a ars. E de necrezut. Pînă și iarba, chiar și pămîntul este ca scrumul...

— Cum ? Nu mai există pajiștea ? Cea în care am înnoptat ? spuse nedumerit profesorul.

— Exact. De aceea cred că pleoapa Gabrielei nu de o piatră a fost retezată. Poate de o sabie de foc, de ce nu ? De un laser, de pildă. Înțelegeți ?

— De unde lasere, aici ? interveni Ioana.

— Vreți să facem supoziții ? Poftim ! Poate de pe o navă care a trecut pe deasupra noastră. Să ne imaginăm că a fost un semn al unor locuitori de pe altă planetă. Într-o fracțiune de secundă ne-au reperat. N-ați avut cînd să-i observați. Pentru că, în același timp, s-a stîrnit ploaia de stînci.

— Ce imaginație bogată ai, Florine ! zise Ruxandra, parcă înciudată că nu s-a gîndit ea, la acest lucru. Nu se poate !

— Ba da ! Și Gabriela, cred că nu-i Gabriela noastră. Am să vă conving imediat.

Dar n-am apucat să-mi termin bine gîndul. Ceva mă lovi puternic după ceafă. Totul se învîrti în jur și... parcă-mi pier-
10 dusem echilibrul. Un jet uriaș de apă ca de gheață mă plesni

în obraz. Căzusem. Privirea mi se întunecă. Visam sau era adevărat ? Eram tîrît de un șuvoi. Într-un tîrziu m-am simțit că mi s-a agățat lănțișorul de la gît, de „ceva". Am întins brațul prin întuneric. Am dat de un colț de granit. Mă țineam legat astfel de un punct fix. Simțeam cum totul se rotește în vîrtej. Eram ca într-o centrifugă. Doar o rază de lumină se vedea din depărtare. Așa am început să disting peisajul din jurul meu... În față, am zărit un ochi de lac liniștit. Își desfășura apele între pereții grotei.

Așadar, mă aflam într-o sală de peșteră. Cu un ultim efort m-am prins de piatra din fața mea și am urcat pe o mică platformă. Un fel de platou săpat în peretele muntelui. Am privit în jur. Doar rîul subteran șerpuia prin peșteră, clipocind. Purta parcă aripi verzui. Viitura lui mă aruncase, probabil, în această grotă, căreia nu-i vedeam capătul. Mă întrebam cît timp voi sta captiv, aici ? Dar n-am apucat bine să-mi termin gîndul și o voce răsună, lovindu-se de roca albă, care întorcea ca un ecou, în mii de fărîme, fiecare sunet :

— Eu te-am salvat !

— Asta numești „salvat" ? am spus înfuriat. Ei !... Asta-i bună ! Unde ești ?

— Învață să vezi prin întuneric, spuse din nou. Sînt la picioarele tale.

Am privit atent. Într-adevăr, pe stînca netezită de apă, strălucea un peștișor. Ce puternică mi se părea vocea sa în rezonanța peșterii !

— Nu mă recunoști ? săltă el, țuguindu-și gura umedă.

— Nu ! ? Ești un peștișor, ca toți ceilalți...

— Uită-te bine !

M-am aplecat. L-am luat în palmă. Instinctiv, am dus cealaltă mînă la gît. Era la modă ca și băieții să poarte lănțișoare. Aveam prins de el un chihlimbar cu un peștișor înăuntru. Mi-l dăruise Ruxandra, cînd am făcut primele săpături în această zonă.

Și gîndul mi-a zburat cu doi ani în urmă...

Descoperisem, în prima noastră expediție, unelte din piatră șlefuită, iar într-o grotă obiecte din epoca bronzului. Mergînd pe urmele legendei acestui tărîm al Luanei, am depistat și o așezare-gigant. Cercetătorii au stabilit că a existat într-o epocă veche, chiar străveche. După unii era unica mărturie de acest gen din istoria țării. Avea trei terase, de cîte 15 ha. Ele formau un complex de așezări ; toate puteau alcătui așa-numita „Țară a Luanei". Noi — micii cercetători ai cercului „Burebista" — plecasem atunci să căutăm Cetatea cu semnul soarelui pe poartă. Despre care povesteau bătrînii. Nimeni nu mai știa, însă, unde se găsește. Doar noi depistasem cîteva urme în zona Munților Buzăului. Și dacă se afla undeva... îngropată... ? ! De ce nu ? Era un gînd care ne urmărea.

În tot acest răstimp, specialiștii aveau un imens material de studiat. Noi le furnizasem circa 3 000 de obiecte, scoase cu migală la suprafață de mîinile gingașe ale fetelor. Seara, cînd ne adunam în cort, citeam cărți de specialitate. Ruxandra și Gabriela studiau hărțile. Eu și profesorul descifram textele vechi. Cu ajutorul unui asemenea fragment ne-am reamintit că, într-un poem orfic, se vorbea de regele unei cetăți. Îl chema Aiete și era considerat „Fiul Soarelui". Asta, pentru că ar fi zburat într-un car de foc. Am făcut o asociere între imaginea incizată în stînca pe care o descoperisem într-o grotă din zonă și această legendă creată de oamenii acelor vremuri străvechi. Urmăream fotografiile cu scrijeliturile depistate de noi în grotă, care întruchipau două nave de zbor, identice. Specialiștii au plasat acea incizie în epoca bronzului. Reprezenta o navă care venea dinspre stele, iar alta din partea opusă primului vehicul. În coadă, un jet de flăcări. Erau asemănătoare navelor spațiale de azi.

Un glas ascuțit parcă mă lovi din nou. Mă trezii la realitate. Cu gîndul la legenda ce-mi amintea de grotă, am uitat de peștișorul din palmă care sălta nerăbdător.

— Hei, de ce taci ? Te-am întrebat ceva. De ce nu-mi răspunzi ? se revoltă peștișorul. Nu mă mai recunoști ? !

M-am uitat, din nou, la ființa vie care sălta în căușul mîinii.

— Nu cumva !...

— Ba chiar așa !

— Tu ești peștișorul auriu din...

— Exact.

Din nou mi-am reamintit că Ruxandra găsise, săpînd în grotă, un cristal de cuarț. Înăuntrul lui se afla ceva strălucitor. Era un peștișor. Captiv, întocmai ca o gîză într-un chihlimbar. Ruxandra mi-l dăruise, spunîndu-mi : „Pentru că voi, băieții, purtați ca și noi lănțișoare, agață de el cuarțul acesta. Păstrează-l nu numai cît ține moda. Ți-l dăruiesc. Este «porte-bonheur-ul tău»“, adăugase ea zîmbind.

Mă uitam nedumerit la peștișorul din mîna mea. Semăna cu cel din medalionul atît de prețios. Mai valoros decît un chihlimbar. Ce legătură avea însă cu . . . Doar n-a ieșit din carapacea cristalului cînd s-au speriat de stîncă ! ? Într-adevăr, nu mai aveam decît lanțul. Era o farsă ?

— Dacă-i așa, ce căutai acolo, înăuntrul pietrei ? ! am spus cu glas tare.

Și peștișorul își depănă și el povestea...

— Atunci cînd tărîmul Luanei a fost distrus, s-a produs o fisură pînă în măruntaiele pămîntului, la circa 40 de kilometri adîncime. Acolo, știi și tu de la școală, sub scoarța terestră temperatura ajunge la mai mult de 1 000 de grade Celsius, iar presiunea urcă pînă la nivele de ordinul a cîtorva sute de mii de atmosfere.

Într-o fracțiune de secundă mi-am amintit de la geologie, că ruptura produsă în zona solidă de deasupra „cuptorului“ determină o scădere bruscă de tensiune, care obligă amestecul fluid să iasă la suprafață. E vorba de ceea ce oamenii numesc magmă... Am citit asta într-o carte interesantă, de specialitate. Cunoșteam așa-numitele „procese de producție“ ale „Uzinei Terra“. Ei bine, am găsit explicația. Erupția s-a produs, probabil, în dreptul unei peșteri cu rîu subteran. Iar peștișorul trăia în acea apă... Cu mii de ani în urmă, rîul acesta era deo-

sebit de celelalte. Legenda spunea că toate ființele din el, trăiau veșnic. Așadar, nu era un rîu ca oricare altul...

Și peștișorul continuă :

— Degeaba „stăpînul împărăției subterane", cum l-au numit oamenii pe Pluton, a protestat, atunci cînd magma a năvălit în grotă.

— Stai, îl întrerupsei. Și asta-i o legendă făurită de oamenii acelor timpuri străvechi. Pluton, după cîte îmi amintesc, nu lăsa pe nimeni să pătrundă în împărăția lui subterană. Așa spune legenda. A pus la hotar un uriaș cîine cu trei capete !

— Tocmai asta era ! Cerberul plecase atunci, pentru puțin timp, să vîneze...

— Ei ! De unde-ai mai născocit-o și pe-asta ? Doar îndatorirea lui era să păzească cu strășnicie porțile adîncurilor ! Nu ? ! ...Tot legenda o spune.

— Obosise stînd la intrare. Simțea nevoia de o „schimbare de decor", cum spuneți voi oamenii. Mai sînt și la voi unii care pleacă din poartă, cînd nu trebuie.

— Lasă asta ! Te-ai abătut de la subiect. Să revenim la „biografia" ta. Spuneai că ai trăit în rîul cu „apă vie"...

— Așa-i. Am fost prins de o șuviță de lavă, care s-a strecurat în rîu. De atunci am stat închis ca într-o carapace în lava care s-a solidificat. Dar la nașterea mea, ursitoarea cea bună mi-a prezis că, atunci cînd voi fi vîrît într-o carapace, voi fi salvat numai dacă un viteaz mă va purta la gît.

— Și cine-i viteazul ?

— Tu ! Nu faci parte dintre puținii tineri care au avut curajul să străbată „Ținutul Luanei" ? Nu te-ai întrebat de ce localnicii nu au îndrăznit să-i calce pragul ? ! Ia spune-mi ?

— Ei, asta, din cauza ursilor...

— Ce vorbești ? Dar vouă de ce nu v-a fost frică de urși ? !

— Bine, bine, asta nu înseamnă că am săvîrșit o faptă eroică...

— Dar descoperirile voastre ?

— Sînt într-adevăr o mare bogăție pentru istoria neamului nostru.

— Și atunci ? ! Îți spun eu : rîul cu apa vie din legendă mai există. El s-a revărsat peste tine, pînă la locul unde te aflai. Te-a smuls la timp din ghearele unei macarale, trimisă de o navă, care venea de pe altă planetă. Aflaseți prea multe din tainele locului și ai văzut urmele navei, care pîrjolise totul. De aceea hotărîseră să fii răpit. Atunci, eu am strigat după ajutor. Rîul cu apa vie mi-a ieșit în cale. Apoi, și-a îndreptat apele prin vechiul vad, pe-acolo pe unde voi n-ați găsit decît o albie părăsită și te-a tîrît cu forța lui uriașă în această peșteră. Te-ai agățat apoi cu lănțișorul de o stalagmită, în timp ce piatra pe care o purtai ca medalion și în care eram captiv s-a sfărîmat de colțurile ei. Așa am ajuns pe acest platou al peșterii.

— Rîul ăsta e... (apucai să spun doar atît, strangulat de emoție).

— După cum vezi. Trăim amîndoi datorită lui. Iar pe Gabriela tot apa lui a vindecat-o. Eu i-am șoptit Gabrielei ce să facă. N-a putut să vă spună adevărul pentru că altfel m-ar fi divulgat extratereștrilor, care o însemnaseră la ochi ca s-o recunoască. Vă considerau pe amîndoi, pe tine și pe Gabriela, niște mici savanți. Au nevoie de tot ce ați acumulat în această expediție, ca să le spuneți ce ați aflat despre acest tărîm.

— De ce ?

— Se pare că strămoșii lor au fost aceia care au invadat această țară. Au ascuns, atunci, între stînci, o comoară. Apoi au ars totul. Au distrus orice urmă.

— Într-adevăr. Aparatele au arătat că straturile de pămînt au fost carbonizate de un jet de foc puternic.

— Atunci, în vremurile de demult, incendiul a fost mistuitor. A distrus așezarea.

— Se pomenește de pîrjol și în legendă.

— Și de apa vie se povestește. Ea vindeca rănile soldaților. Am să te duc la acest izvor, spuse deodată peștișorul. Știi unde se află ? ! În miezul pădurii. Trebuie doar să ne facem o plută...

— Dar cum se numește peștera în care ne aflăm ?

— Șura Mare. Dar, hai să folosim bușteanul din stînga.

Apa smulsese în furia ei cîțiva copaci. Coarda pe care o mai aveam încă la brîu mă ajută să leg cîteva trunchiuri și să fac o plută. Cînd am terminat, am simțit cum mă cuprinde oboseala...

Mă învioră un jet de apă ce-mi inundă spatele. Pluta cobora pe rîu. M-am ridicat brusc, în plină lumină. Rîul parcă sprijinea cerul în niște stîlpi uriași. Umbra unor coloane se prelingea dincolo de infinit. Sau cel puțin așa mi se părea. Apa era parcă alta decît cea din peșteră. Acolo era gălbuie și grea în vîltoare. Afară oglindea cerul și cocheta susurînd cu florile de pe mal. Priveam acest spectacol care avea ca decor colonadele și mi-am amintit dintr-o dată de o altă legendă, cea a băștinașilor din Noua Zeelandă. Se spune că odinioară, acolo, cerul și pămîntul erau două corpuri lipite, între care ființele nu aveau loc să trăiască. Au fost despărțite de unul dintre zeii polinezienilor — Tane. El și-a proptit picioarele pe cer, reușind să-l ridice deasupra pămîntului. Ei bine, coloanele din fața mea erau ca niște stîlpi proptiți de cer. Evrica ! Grupul nostru căuta tocmai acești „Stîlpi ai Tainiței" ! Asta era...

— I-am găsit ! am strigat în timp ce am apăsat mecanic pe butonul aparatului, pe care-l mai aveam agățat de umăr. Am pipăit apoi pe sub bluză să văd dacă lănțișorul mai era la locul lui. Era. Dar fără „porte-bonheur".

— Te ascultăm, Florine, se auzi deodată glasul Ruxandrei. Te-am găsit, în sfîrșit ! Ți-amintești ? După ce norul acela negru adusese întunericul, nu ne-am mai văzut. Și rîul de sub noi care curgea vijelios... Rostogolirea sa în cascadă avea un ecou care anula chemările noastre. Cît am strigat... Să știi, măcar tu, unde ne aflăm. Apoi, ce te-am mai căutat ! În sfîrșit, te-am regăsit ! Repetă ! Ce-ai spus ?

— Am găsit „Stîlpii Tainiței" !

— Unde te afli ? Te căutăm de șapte ore.

— De cît ? Așadar, e adevărat... N-am visat ?

— Ce să visezi ? !

— Captiv în peșteră șapte ore...

— Ce-i asta ? Titlul pentru o nouă povestire ? ! Despre ce peșteră vorbești ? Ce tot spui acolo ?

— Nimic. Nu puteți înțelege. Mai bine veniți aici unde mă aflu eu.

— Ai trecut dincolo de coloane ?

— Sînt în mijlocul pădurii. Știți doar ce spun localnicii : nimeni n-a trecut dincolo sau, după unii, a mai trecut cineva prin 1930 și nu s-a mai întors. Văd în zare ceva care se ridică. E ca un nor ; o fi o zonă cu emanații de gaze. Dar dacă rocile sînt radioactive ? ! Veniți cu detectorul. Tot ce pot să vă spun cu certitudine este faptul că se află în apropiere un izvor. Pînă sosiți, voi cerceta locul.

— Pornim spre tine în zori. Noi am vizitat terasele cetății dacice ! A ! Află numai atît ! Am jalonat și am săpat după culoarea terenului. Prima lopată și... surpriză. Dedesubt un zid. Îți dai seama ? Am descoperit în Munții Buzăului o cetate. Dar ne vom vedea mîine dimineață și o să-ți dăm amănunte. Să nu mai dispari !

Încercam să reconstitui întîmplarea sau ceea ce mi s-a părut că a fost un vis. Nu-mi mai aminteam cum se numea peștera. Fusesem captiv într-o sală imensă. Aveam încă pe retină imaginea ei. Totul era etajat ca într-o șură. Desigur ! Șura Mare ! am strigat. Am desfăcut harta. Dar peștera Șura Mare se afla în altă zonă geografică, nicidecum în munții Buzăului. Ei, poveste ! Unde-am fost ? Despre „Șura Mare“ știam doar că era supranumită „peștera superlativelor“. De ce ? Pentru că în ea se descoperise cel mai lung rîu subteran, cea mai mare sală, cu cele mai mari stalactite...

În timp ce-mi aminteam unele detalii povestite de prietenul meu Cristian, speolog de profesie, am încercat să mă obișnuiesc cu natura din jur. Eram încă buimac din cauza tuturor întîmplărilor prin care trecusem. Mi se păreau ireale. Oare visasem ? Așadar, eram sigur că peștera Șura Mare se afla în altă zonă geografică. Mister ! Și totuși, unde dispărusem șapte ore ? !

Unde mi-am pierdut cristalul de cuarț în care se vedea clar un peștișor auriu, care stîrnise invidia multor colegi ? Amețit, m-am întins pe iarba moale. M-am proptit în coate, dar ceva tare, sub braț, mă făcu să scot strigăte de durere. M-am ridicat ca ars în picioare și poftim... rucsacul meu. Pe care nu-l avusesem în peșteră, știam precis. L-am desfăcut ca să văd dacă ceva nu era la locul lui. Nimic clintit ; totul era compartimentat ca înainte. Și uneltele așezate în inelele ce le făcusem special în interior. Dedesubtul lor însă, multe eprubete și substanțe pe care, sînt sigur, nu le-am pus cînd am plecat de-acasă. Trăiam între incertitudine și certitudine. „Nu-i rucsacul meu !“ am strigat ca și cum aș fi comunicat cu cineva. Ecoul repetă de trei ori : „nu-i rucsacul meu“. M-am uitat din nou. Lanterna adusă de tata din Ecuador era unică. Nici unul dintre colegii mei de expediție nu avea o lanternă cu trei becuri diferite, necesară numai în jungla ecuatorială, unde dimineața ceața e densă. Prezența ei îmi spunea că nu am de ce să mă-ndoiesc. Totul era al meu. Alături, două acvarii mici. Aveam tot ce-mi trebuia pentru o analiză făcută într-un laborator ambulant. Acum doream doar să cercetez izvorul. Formidabil ! Ia să văd ce fel de apă gîlgîie printre pietrele de aici...

M-am pus pe treabă. Am făcut zeci de experiențe, însă fără nici un rezultat. Nimic nu-mi semnala că apa are caracteristici speciale. Sau poate n-aveam substanțele necesare. Se lăsase noaptea, cînd am hotărît să mă întorc în poiana unde-mi rămăseseră lucrurile. În acvariul plin cu apă de la izvor am observat ceva înotînd. Era un peștișor.

— De unde-ai apărut ? l-am întrebat mirat. Acolo te las ! În bazinul de sticlă. Și uite, dincoace, unde am făcut experiența am să pun... Am să pun... A ! Am găsit ! Broscuța asta care-mi sare pe lîngă picioare. Și eu care credeam că nu mai sînt ființe în jur ! Așa n-o să aibă cine să-mi joace la noapte pe față. Să cînte, dacă vrea...

Am dat să plec, dar m-am întors deodată, amintindu-mi de

 peștișorul meu cu solzi aurii. Oare semăna ?...

Seara își lăsase pleoapele peste asfințit. Întrezăream ca printr-o pînză cenușie trupul minuscul al peștișorului. Era lipsit parcă de strălucire. Nu, sigur nu putea să fie peștișorul auriu ! Ar fi fost luminos chiar și în întuneric. Mai bine să mă culc, mi-am zis... Mă așteaptă mîine o zi grea, cu altfel de cercetări.

Noaptea se strecura insinuantă în sufletul meu toropit de enigme. Pe cer, o stea trimitea spre coloane un jet de raze trandafirii. Luna picura ochiuri de lumină gălbuie, atîrnînd de frunzele copacilor. Tresăreau în tremurul cerului mii de stele așezate în ghirlande, de-a lungul crengilor. Am adormit, amețit de dansul lor dezlănțuit.

M-am trezit în geana dimineții. Săbii sîngerii spintecau întunericul, care devenea o părere. Apoi, soarele luă o formă ciudată. Parcă avea o coroană deasupra discului. O pasăre scoase un țipăt ascuțit : A-I-E-T-E ! A-I-E-T-E ! Mă frecai la ochi. Îmi destupai o ureche, pe care parcă mi-o simțeam înfundată, ca și cînd m-aș fi aflat la înălțime, într-un avion. M-am uitat, din nou, spre astru. Lăsase în urma lui un jet de foc care incendia orizontul. Să fi fost o iluzie optică ? !

M-am dus glonț la izvor. M-am spălat pînă la brîu cu apa-i răcoroasă și m-am simțit deodată treaz, cu forțe proaspete, gata să escaladez chiar și Everestul. Doream să-mi reîncep cercetările. Cele două acvarii mă așteptau. Peștișorul strălucea roșietic sub sclipirea răsăritului. Alături, unde separasem apa de unele elemente, broscuța nu se mișca. Am atins-o cu o creangă și am constatat, consternat, că nu mai trăiește. Doar peștele zburda vesel, scoțînd parcă scîntei. Îmi indica oare o sarcină electrică ? Am notat cu *A* acea apă în care peștele trăia. Era pentru mine „apa vie". Cealaltă, în care broscuța nu supraviețuise, am notat-o cu *B*. Descoperisem, oare, apa vieții ? Prostii ! îmi retezai singur elanul.

Deoadată, un glas sparse liniștea. Degete fine, reci, îmi atinseră ochii.

— Ghicește, cine-i ?

Recunosc că am tresărit. Mîna Ruxandrei lipită de fața mea îmi dădu fiori. M-am întors și i-am îmbrățișat pe toți ca pe niște frați pierduți. I-am studiat timp de două ore, pe colegii mei. Mai exact gesturile lor. O priveam atent pe Gabriela despre care toți îmi povestiseră ce importantă a fost intervenția ei într-o experiență, cum a descoperit uneltele din silex. Gabriela avea aerul unui matur, preocupat de munca sa. Dar toți mă înconjurară și o pierdui din ochi.

— La ce te uitai atît de atent ? mă întrebă profesorul.

— Priviți ! Aici am un peștișor. Cred că am descoperit „apa vie". Și le-am povestit apoi ce se petrecuse în cele două acvarii.

— Dar bine, ai devenit un adevărat cercetător, spuse profesorul. Mă cuprinse după umeri cu afecțiune. Întrebarea este : cîte zile poate supraviețui, fără mîncare, o ființă în așa-zisa „apă vie" ? Vom face alte și alte experiențe, Florine, vom afla sigur ce proprietăți are această apă.

— Știți, peștișorul acesta, dacă e într-adevăr cel pe care-l știu eu, atunci, cînd nu va mai putea supraviețui... va sări din acvariu, am spus repede, convins de afirmația mea.

— Va sări ? ! E ca toți ceilalți pești. Nu-i poți da însușiri pe care nu le are, spuse, sigură pe ea, Gabriela.

— Ba da. Am să-i explic însă numai Ruxandrei. Numai noi doi știm povestea peștișorului auriu.

— Noi ? ! Ce poveste ? ! tresări Ruxandra. Florine, ai devenit misterios !...

— Dacă astfel devin pentru tine mai interesant...

— Haide, nu glumi !

— Numai ție îți voi spune această taină.

— Și chiar vrei să ții peștișorul fără hrană ? mi se adresă insistînd Gabriela.

— Desigur !

— Cum ? ! Vrei să-l sacrifici ? interveni și Ruxandra.

— O să vedem ; poate nu este cazul, le liniști profesorul. În apă, după un timp se creează macro și microorganisme. Le vom

depista la timp și îl vom salva. În cele peste două luni de vacanță cît stăm să cercetăm aceste meleaguri, avem timp să constatăm și puterea „apei vii“...

Știam că trebuie să pătrundem în acest răstimp în tainele unei grote cu inscripții. Aveam de asemenea de probat procedeul nostru propriu fotocinematografic în descoperirea straturilor și erelor istorice. Aveam mult de lucru. Toți. Eu însă nu uitam să urmăresc, dacă peștișorul de aur supraviețuiește. Zburda. Îi vorbeam de fiecare dată. Într-o zi, după vreo patru săptămîni, cînd m-am dus să-i spun „bună dimineața“, nu mai era... Dispăruse așa cum prevăzusem. M-am întristat. Îmi devenise drag.

Trecuseră cele două luni. Uitasem de peștișorul meu. Într-un fel. Pentru că m-am dus, înainte să plecăm, la izvor. În limpezimea apei strălucea ceva. Parcă flutura o aripă delicată, transparentă deasupra unor solzișori luminoși. Să fi fost peștișorul auriu ? Sau numai sclipirile de aur ale răsăritului, reflectate în apa izvorului ?

Frumoasa ferecată în diamantul părăsit

URMĂREAM cu privirea muchea muntelui, căutînd să-i rotunjesc ascuțișul. De-abia într-un tîrziu mi-am dat seama că stînca, prin îndărătnicia sa, ca o sabie de granit, unea pămîntul (pe suprafața căruia clocoteau cele trei rîuri îmbrățișate în valea strîmtă) cu cercul de aramă al soarelui, ca o diagonală. Pe creastă, încurcîndu-se în sulițele astrului, un singur brad. Îmi imaginam cum se scaldă, la fiecare asfințit, în oceanul violet al cerului.

În acest timp urcam. Pășeam în urma colegilor de drum. Mergeam înșiruiți : Iulian în față, Oana după el, iar eu încheiam micul „pluton". Din cînd în cînd, întorceam capul. Doream să surprind spectacolele oferite de natură, la diferitele ore ale zilei. De aceea n-am observat cînd prietenii mei s-au oprit brusc. Era s-o dobor pe Oana, care de-abia își menținea echilibrul pe cărarea strîmtă. M-am uitat la Iulian. Era contrariat. Un perete de piatră ne bara drumul. Era tras, întocmai ca o cortină în fața unei scene, pe care trebuia să înceapă un spectacol. Bănuiam cu toții că dincolo se afla comoara. Legenda locală ne dădea un indiciu : bifurcația celor trei rîuri. Susurau la picioarele noastre.

Istovită, Oana se așează pe un buștean. Eu însă nu îmi mai puteam desprinde privirea de la acea împletire a rîurilor în care se reflectau perdeaua de granit din fața noastră și scurgerea spre apus a vetrei încinse, solare.

— Să luăm o decizie, spuse hotărît Iulian. Trebuie ori să ocolim colosul acesta, tîrîndu-ne prin strîmtoare, și astfel vom ajunge în spatele lui, ori să rămînem în această scobitură din munte. E loc destul ca să ne adăpostim la noapte.

Era liniște. Doar ecoul mai amintea de vreo pasăre. Oana, care niciodată n-ar fi spus de la început „da", găsi altă soluție. Sau mai exact, protestă :

— Mai bine urcăm panta din dreapta noastră. Acolo trebuie să fie comoara.

Eu mă gîndeam la amănuntele pe care ni le dădea legenda. Ni le relatase un localnic, numit de sătenii din această zonă a Carpaților, pentru cei 101 ani ai săi, „bătrînul povestitor", care, cu un farmec aparte, după ce îmi depănă legenda, îmi șopti :

— Comoara se află între stîncile acelea, așezate ca o piramidă. Acolo se găsește un imens diamant și cîteva mărturii ale unei vieți apuse...

Îmi răsunau și acum cuvintele spuse la ureche.

— Decît să urc degeaba o pantă, mai bine... și Iulian arătă locul acela îngust, pe care hotărîse să-l străbată.

— Nu vă mai certați, am intervenit. Priviți ! În spatele nostru, prin crăpătura dintre munți se zărește o pădure. E aproape.

Ne-am repezit cu toții în acel loc. Începeam prin strîmtura aceea, mergînd lateral. În cîteva minute ne-am eliberat dintre stînci. Pădurea din fața noastră părea o junglă tropicală. Plantele agățătoare formau adevărate perdele vegetale terminate în franjuri sidefii. Între copaci, liane. Se uneau între ele, legînd arborii seculari. Nu era nici o cărare. Ne făceam drum cu ajutorul cuțitelor. Iulian găsise o bună soluție de înaintare. Se agăța de cîte o liană, își făcea vînt și îl vedeam în balans precum Tarzan. A încercat și Oana. Amîndoi erau parcă niște zburători de la circ. Deodată, Oana se opri și, cu o voce sugrumată, ne strigă :

— Iuliane ! Ana-Maria ! se întîmplă ceva... Nu mai am curaj să merg mai departe. Eu nu mai pot !

— Cum adică ? ! Mai bine așteaptă-ne. Ce ți s-a întîmplat ?

— Mi-e frică.

— De cine, Oana ? o întrebă debusolat Iulian.

— Nu știu. Am o senzație de teamă.

— Venim imediat. Nu te mai mișca din loc.

— Nu pot ! Repede ! Vine și un urs spre mine !

Țipătul Oanei îl sperie însă pe bietul animal. Poate că simțea doar nevoia să nu fie singur. Fiindcă, ciudat... Ajungînd în același loc și eu am avut o senzație asemănătoare. De teamă. Plana deasupra noastră parcă o vrajă... Simțem un fel de neliniște în corp.

Știam că numai în anumite zone se creează o astfel de stare. De aceea le-am propus să traversăm cît mai repede locul.

— Să dăm foc lianelor, zise dintr-o dată Iulian.

— Ba să fugim cît mai repede ! N-avem voie să distrugem pădurea. Totuși ideea ni s-a părut salvatoare, față de senzația de teamă care ne urmărea. N-aveam motive... Și totuși...

Exista o singură explicație științifică. Mă gîndeam la acel fenomen de propagare a ultrasunetelor, care exercită asupra organismului o influență nefastă. Sînt zone în care se produc asemenea fenomene. De aceea am spus cu voce tare :

— Dacă nu părăsim mai repede acest loc, vom avea în continuare această stare stranie... de neînțeles. Poftim ! Drumul s-a eliberat. Pas alergător !...

. . . . . .

— Am avut noroc. Cred că ne-am aflat totuși la marginea faliei geologice, mi-am spus cu voce tare gîndul. Ce stare pot provoca ultrasunetele !

În fața noastră se întindea o poiană multicoloră, plină de izvoare, străjuită de peretele unui munte. În partea opusă, se căsca o prăpastie. Oana, cu simțul ei dezvoltat de observație, strigă deodată :

— Rîurile din vale au apa colorată !

Într-adevăr, un pîrîu avea apa roșie, iar altul — neagră.

— Colosal ! Să coborîm. Vreau să văd de aproape totul.

În scurt timp ne-am aflat în fața unor chei adînci.

— Ce albastru de azur ! Priviți acolo ! strigă Iulian.

Am coborît aproape prăvălindu-mă. M-am aplecat și am atins coama pîrîului învolburat din fața mea.

— Ah ! Parcă mi s-a împietrit mîna... am strigat speriată.

— Ce-ai spus ?

— Uitați-vă ! N-o mai pot mișca. Am vrut să văd cît de rece este apa și... parcă mîna mi-a fost pusă în ghips !

— Ia să vedem, Ana-Maria ! Ai dreptate !

— Izvorul acesta trebuie să fie bogat în calcar...

— Are chiar o mare cantitate. Să fac o probă.

Și cana introdusă în apă a prins iute o crustă de calcar.

— Eu am citit într-o revistă, că există un izvor care produce fenomene și mai complicate... De creștere în înălțime, de pildă, spuse doct Iulian, ca să pară interesant fetelor.

— Este unul asemănător și în Martinica, nu se lăsă mai prejos Ioana.

— Dar pîrîul acela negru ?

— Trebuie să fie apa care curge pînă în comuna Fișici. Localnicii au înființat aici un complex balnear. Se spune că cine se tratează cu apa asta, chiar dacă a venit în cîrje, se întoarce pe picioarele sale.

— Eu n-o mai „probez" nici măcar cu piciorul ; m-am lecuit, am spus răspicat. Mi-ajunge ce-am pățit, cînd am încercat apa cu mîna. Nu servesc... alt izvor !

— Dacă vrei, Ana-Maria, să fii mereu prima în orice acțiune... îți asumi și riscurile, spuse ironic Oana.

— Știi bine, Oana, că Ana-Maria este cea mai curajoasă dintre noi.

— Uitați-vă la acest perete de la hotarul poienii, schimbă Ana-Maria subiectul. Are o fereastră. O intrare în munte. După hartă ar trebui să fie „Grota Dionisie".

— Atunci, alături trebuie să se afle peștera cu incizii, despre care ne vorbea baciul pe care l-am întîlnit ! Frumoasă legendă ne-a spus.

— Dar comoara ? Oare vom putea escalada peretele „piramidei", care ascunde în vîrful ei acea comoară, despre care vorbea baciul ?

Se făcuse liniște. Am urcat iar pe un platou. De acolo se vedea pînă departe. Iulian împingea cîte un bolovan, prăvălindu-l în vale. Mă ispitea însă acea fereastră care se deschidea în peretele muntelui din spatele nostru.

— Să intrăm în această grotă, le-am propus.

— Ba nu ! protestă, ca de obicei, Oana. Eu cercetez poiana.

În acest timp, Iulian se lupta cu bolovanii. Acum împingea vîrful unei pietre crăpate. Probabil voia să știe cît de adîncă-i prăpastia. În clipa cînd reuși, un nor alburiu ne învălui. Se scurgea ca o lavă din strînsura muntelui.

— Simt în văzduh un balsam, strigă Oana. Parcă mi s-a făcut somn.

— Dar poftim ! Toți căscăm. Mi-e tare somn și mie, zise Iulian.

Pe rînd au adormit adînc. Am rămas, inexplicabil, trează numai eu. Am putut astfel asista la tot spectacolul care a urmat. Mușchiul moale se transformase în așternut. Eu, care tot timpul mă gîndeam să ajung prima la comoara din așanumita piramidă, eram bucuroasă că am depășit acest moment. Sau cel puțin așa am avut senzația. Pentru că m-am culcat pe iarba mătăsoasă și...

...Am simțit treptat cum mîinile mi se întăresc, ca atunci cînd am încercat apa rîului... Am întins brațele ca să le examinez și... au devenit două aripi... Speriată, le-am mișcat și m-am trezit zburînd. Sub mine, poienile smălțuite cu „nu mă uita" tresăreau ca fluturii albaștri la adierea vîntului. Planam deasupra rîurilor care se întretăiau, ca trei existențe. Oare aici să fie bifurcația apelor Razis, Fazis și Sarangez ? Acolo, se spune că s-ar afla legendara cetate despre care povestesc bătrînii. Dacă este cu adevărat așa, în apropiere trebuie să fie acel loc care ascunde comoara, pe care nimeni n-a cutezat s-o caute. În față, o stîncă în formă de piramidă. Mulți localnici susțineau că locul emană un fel de radiații. Nu-mi era teamă. Aveam legat de mijloc, încă de la plecare, un detector de radiații. În

timp ce reflectam, în timp ce făceam supoziții, zburam. Mi-am propus să ajung pînă în vîrful piramidei. Dac-aș putea ! repetam. Aș dezlega enigma comorii...

Zburam fără încetare peste dealuri și văi. Covoare de un verde crud alternau cu altele brune. Din loc în loc, țîșneau capetele golașe ale muntelui.

Deodată, dintr-un unghi de umbră se ivi un culoar de ceață gălbuie. El deschidea calea spre un punct luminos, orbitor chiar. Era ca un astru înconjurat de o aureolă albastră, care mă atrăgea. Fascinată, m-am lăsat purtată, absorbită chiar de puterea lui. Un sunet mă făcu să tresar. Era detectorul meu, care mă prevenea scurt, de trei ori ; un mic viraj și m-am îndepărtat. La o jumătate de metru mai încolo, aparatul nu-mi mai semnală nimic. Am rămas pe un fel de platou. Peisajul semăna cu cel lunar. În dreapta se afla o banchetă. Ce căuta oare aici ? Avea pe spetează semnul soarelui. Așa cum îl văzusem pe porțile maramureșene. Am mîngîiat acest ornament și deodată am început să mișc normal brațele. M-am așezat extenuată pe marginea băncii. Mi-am rotit privirea. Unde mă aflam ? Steaua asta incizată ce-mi spunea ? !...

— Steaua zeității lunii !

„Este un simbol", mi-am continuat gîndul. Și cineva îmi șoptise, parcă, acele trei cuvinte cu o voce diafană. Am completat automat :

— Seamănă cu Diana.

— Văd că știi ! răspunse iar vocea diafană.

Nu i-am răspuns. Citisem în dicționarul mitologic că în legendele antichității Diana reprezenta zeița luminii, al cărui simbol strălucitor era Luna.

— Iar ea, „Lumina", stă aici, ferecată de milenii...

Era același glas. Doar că, acum, cuvintele erau rostite apăsat, cu un ton pițigăiat. Unele gînduri nu le rostisem cu voce tare. Cine îmi citește pînă și gîndurile ? ! M-am uitat în jur. Nu vedeam pe nimeni și am strigat : „E cineva aici ?"

— Mă cheamă Vînticel, spuse suav, adiindu-mi fruntea.

— Vînticel ?... Poftim ? ! Ce nume mai este și ăsta ?

— Foarte important și frumos. Nu-mi rîde, te rog, în nas !

— Hai, lasă-mă ! Ai și nas ? Eu nici nu te zăresc !

Și am început chiar să rîd, pînă cînd sunetele se sfărîmară în țăndări de cristal.

— Ai grijă ! Să nu ți se risipească glasul. Mai bine ascultă-mă ! Dacă vrei să știi cine sînt, am să-ți prezint un mare stihuitor. A trăit cu mii de ani în urmă. El m-a creat. Așa cum alții au zămislit cu mintea lor diferiți eroi.

— Ești și tu un erou ? !

— Este, se auzi atunci vocea unui bătrîn care se apropia.

Purta pe umeri o togă albă. Sprîncenele-i atîrnau ca niște franjuri, iar barba-i ondulată îi acoperea pieptul.

— Mama lui Vînticel este Eos, zeița dimineții, soră cu Helius și cu Selena, adăugă bătrînul cu o voce calmă, așezată. Așa apare în toate cărțile pămîntului, care amintesc despre zei și odraslele lor. Eu l-am numit „Adiere“ sau „Vînticel“. Pentru alții este Zephyrus. Legenda spune că oamenii l-au ales anume pe el ca s-o elibereze pe Zeița lunii. Pentru aceasta l-au făcut stăpîn peste găvanele colindate și cercetate azi de voi, cei trei copii. Vînticel trebuie să aibă grijă să nu intre uraganele în poiană. De aceea n-a pătruns niciodată viscolul prin aceste meleaguri. Iarna este aici ca o toamnă pastelată, iar lianele pe care v-ați legănat și voi își întind brațele pînă unesc aici copacii. Doar le-ați văzut.

— E interesant ce mi-ați povestit. Dar ați creat un personaj care nu prea stă locului. Vreau să-l „apuc“ și eu, măcar cu privirea. Nu-l văd deloc. Și nu știu nici acum dacă nu mă duce cu... „adierea“, am zis, glumind. Mare lucru despre el tot n-am aflat...

— Dar el ce știe despre tine ? mă fulgeră cu ochii săi pătrunzători, stihuitorul. Și totuși te-a adus aici. A avut încredere în tine. Recunosc. A fost trimis și de mine și de zeița-mamă..

 Spune-mi, cum te cheamă ?

— Ana-Maria. Dar... O clipă ! „Zeița“ ați spus ? Ea l-a trimis ?

— Bineînțeles. Mi-a spus că, în ciuda aparențelor, ești o fată curajoasă. Și că o vei ajuta.

— Eu ? ! Pe zeiță ? ! Care zeiță ?

— Iar o luăm de la început ? ! N-ai dorit tu să vezi, prima, comoara din piramidă ? Ei, acolo se află „Zeița Lunii“.

— Dar noi căutam comoara. Nu pe „Zeița Lunii“. Ce amestec are ?

— Privește, te rog, prin telescopul ăsta... Pînă în fundul tunelului. Ce vezi ?

— Un imens diamant... E... comoara ? !

— Și... Și ? Ce mai observi ?

— În mijlocul lui... o fată cu părul lung, pînă la călcîie... Buclele-i aurii strălucesc în lumina diamantului. Bine, dar Diana, cea din legendele pe care le știu eu, are părul scurt și ondulat ! Așa este reprezentată la noi, în cărți.

— Aceasta pentru că nimeni n-a aflat încă faptul, că a fost răpită cu mii de ani în urmă și închisă în acest imens diamant. Te rog, spune-mi, nu seamănă cu cineva cunoscut ?

— Ba, parcă...

— Ei ?

— Nu, nu se poate !

— Ba da. Tu însă n-ai părul atît de lung. Este de ajuns să ți-l ating cu o „adiere“ și... Privește ! Semeni cu zeița din diamantul părăsit. Pe tine te-am așteptat să o eliberezi.

Mi-am pipăit părul. Se despletea mătăsos și buclat pînă-n pămînt. Emoționată, am privit din nou spre fundul tunelului. Îi semănam. Cu glas sugrumat, adăugai :

— Și ce-ar trebui să fac ?

— Vei pătrunde în tunel. Eu îți voi da o pelerină, care te va purta pe aripile ei.

— Vreți să spuneți mai exact... pe aripile timpului...

— Ia-o și așa. Ca o reîntoarcere. Numai tu poți face asta. Cu mii de ani în urmă, niște necunoscuți de pe alte planete au furat imensul diamant, care de fapt era considerat, datorită

strălucirii și căldurii pe care o emană prin focalizarea razelor solare, un fel de astru al cetății, care a existat în acest loc. Și pentru ca nimeni din „Cetatea Soarelui", cum se numea ea, să nu le stea în cale, extratereștrii invadatori, atunci cînd s-au pregătit să părăsească această bogată țară au furat diamantul și au luat-o ca ostatecă și pe zeiță. Mai apoi au ars totul în urma lor. Numai Soarele i-a ajuns din urmă. Simțindu-i privirea fierbinte, acele ființe au ridicat o poartă dintr-un perete al diamantului și au construit un castel în inima pietrei prețioase. Soarele le-a trimis însă sulițele sale arzătoare. De aceea au părăsit acest diamant pe care n-au mai avut timp să-l ia cu ei pe navă. Acolo însă o ascunseseră pe zeiță. Ca să nu fie găsită, au săpat în grabă un tunel. În acest masiv de piatră. Și pentru ca să nu pătrundă nimeni, la capătul lui au ridicat un fel de platoșă dintr-un material necunoscut, adus de pe planeta lor.

— Un material radioactiv ?

— Poate. De atunci, Soarele o caută pe Zeița Lunii. De atunci, nici o pasăre cîntătoare n-a mai zburat pe deaspura muntelui. Numai de curînd a început, din nou, să fie viață aici. Oamenii au spulberat cenușa vătămătoare. I-a ajutat și „Vînticel". S-au adunat din nou apele în vechea matcă și au crescut copacii pe creste. Văile s-au umplut de flori.

Și stihuitorul făcu un gest larg cu mîna, ca și cum ar fi aprins scîntei în auriul păpădiilor.

— Dar ceea ce mi-ați spus e o poveste adevărată ? !

— Străbunicul străbunicului bunicului meu a jurat că va transmite din tată-n fiu povestea de dragoste dintre Regele Soare și Zeița Lunii. Ca să nu se uite. Ea este ca un blestem. Doar pînă cînd se va afla pe acest tărîm prima ființă curajoasă. Care să-i semene și s-o salveze pe Frumoasa ferecată din diamantul părăsit. Așa au numit-o cei care au trăit în acest sălbatic loc carpatin. Pentru că am uitat să-ți spun : extratereștrii s-au mai întors o dată. Dar oamenii au șters urmele lăsate odinioară de ei. De aceea n-au mai știut unde au ascuns comoara. Probabil că acelor ființe le trebuia pe planeta lor

o piatră cu o duritate mare. De aceea au ascuns-o. Dar în prețiosul cristal au ferecat-o și pe Zeiță. S-au întors, poate, s-o elibereze. Dar numai un pămîntean o mai putea pune în libertate.

— Și eu ce trebuie să fac ?

— Vei lovi diamantul cu această baghetă. Fațetele sale se vor sfărîma în sute de oglinzi. Atunci, Zeița va putea coborî scările lui de cristal. În prag va fi așteptată de Regele Soare. Dar fii atentă ! Poarta este sub paza unui monstru cu o sută de ochi. L-au lăsat la gura tunelului. Numai tu, care semeni cu Zeița ai putea să-l înșeli. Pentru că te vei reflecta, ca în oglinzi, pe fiecare fațetă a diamantului. Trebuie să te oglindești anume în fiecare perete, alunecînd în așa fel, încît el să creadă că Zeița se plimbă. Și pentru ca să nu dăm greș, trebuie să facem această încercare chiar acum, în timpul zilei.

— De ce ?

— Numai ziua, Soarele aude și vede totul. Seara coboară în apele oceanului. Îndată ce o vei elibera, el va sosi cu o caleașcă și o va răpi. Vînticel îți va da de veste. În același moment, vei preface în mii de diamante uriașa comoară.

— Stați o clipă, vă rog ! Înainte de a ne despărți, aș dori să mai aflu ceva. Nimeni n-a mai încercat pînă acum să pătrundă în tunel ?

Dar bătrînul dispăru ca prin farmec.

— Stați, mai strigai eu, dar degeaba. Se auzi numai ecoul și parcă susurînd.

— Ssst ! mă preveni adierea.

— Mă dobori, Vînticel. Ce te-a apucat ?

— Te rog, nu mai vorbi așa de tare. Dacă te aude „Șuieră Vînt“ mă alungă. N-am voie să trădez atîtea secrete vreunui pămîntean. Adică, să-l las să le asculte...

— Ce liniște s-a făcut ! Mi-e frică, Vînticel ! S-a lăsat deodată atîta întuneric ! Ce dor îmi este de lumină, Vînticel...

— Curînd vei închide ochii de atîta strălucire. Acum te voi lăsa singură. Știi ce ai de făcut, nu ?

Îmi puse pe umeri pelerina pe care mi-o promisese bătrînul stihuitor și dispăru. Spre infinit se strecura încet întunericul. Îl despica însă o linie luminoasă, apoi alta, conturînd, într-un tîrziu, un minuscul palat, care deveni strălucitor. Orbitor. Apoi dispăru ca un meteor. În față se așternea o apă limpede, în care se oglindea o caleașcă. Să fi fost Helios — Regele Soare, care încerca să-și răcorească pentru a doua zi caii înfierbîntați de drum ? Sau poate era o iluzie optică ?

Pluteam peste peisaje stranii. Pelerina mă purta lin parcă spre început de milenii. La capătul lumii. Dar eu mă învoisem s-o eliberez pe zeița protectoare a cîmpurilor și a animalelor. Să încerc să deschid măcar un drum în tunelul timpului. Oare, voi întîlni poarta cu acel monstru la intrare, de care îmi tot povestise stihuitorul ? Mi se făcuse frig. Mă aflam, de fapt, într-un fel de canal, dăltuit în stîncă, adînc înfipt, pînă în măruntaiele pămîntului, fără ferestre, fără uși.

Deodată, ceva orbitor mă făcu să închid ochii. Pe retină îmi rămase o lumină puternică, întocmai ca un far. M-am lipit de pereți, iar cu mîna care ținea bagheta am atins zidul de cristal. Mii de țăndări țîșniră, răspîndindu-se în neant. Am lovit, din nou, peretele strălucitor, cu bagheta. Am făcut același gest, pînă cînd am reușit să sfarm cele o sută de fațete ale diamantului. Am sfîrșit în zori. Monstrul se afla la capătul tunelului. Dar nu m-a observat. Semănam oare atît de bine cu zeița ? !

Aurora se ivi și-mi aminti că Regele Soare așteaptă. Un ultim efort și piatra ferecată a comorii împroșcă în ochii Monstrului ultimele zvîcniri de foc. Țîșni un sunet ascuțit, ce se lovi de rotunjimile tunelului și, ca într-o explozie, aruncă în aer strînsura de veacuri. O săgeată de foc a fost urmată de un bubuit asurzitor, care se stinse sub răpăitul ca de... grindină. Și ușa de argint a cerului se desfăcu dintr-o dată, iar de la pieptul său scăpără agățat de-un curcubeu, ca un talisman, trimițînd pleoape lungi, metalice — Soarele. O rază aurie intră în „palatul de cleștar“ și o așează pe Zeiță pe un mînz alb ca neaua.

O nouă zvîcnitură de lumină. M-am trezit în plină zi. Sub durerea răsăritului, am observat astrul care își lingea rănile sîngerînde. Am închis din nou ochii. Oare ce se întîmplase cu mine ? M-am pipăit ca să-mi dau seama dacă trăiesc cu adevărat. Cînd i-am redeschis, am întîlnit cerul din privirile Oanei, care mă mîngîia pe frunte.

— Ai pățit ceva, Ana-Maria ? Am reușit cu greu să urnim piatra din gura peșterii.

— Care piatră ?

— Să vezi... Amintește-ți ! Tu ai intrat în grotă. Cînd Iulian se juca aruncînd bolovanii s-a stîrnit din creștetul muntelui o ploaie de pietre. Ne-am depărtat, fugind. Numai tu ai rămas în peșteră. Intrarea era blocată. Apoi ne-am pregătit uneltele necesare ca să te eliberăm din peșteră. Între timp, am căutat, de ce să te mințim, și comoara...

— Și ați găsit-o ?

— Încă nu. Dar săpînd am descoperit unele obiecte. Un „radiator“ din epoca fierului, ceramică din epoca bronzului, unelte din paleolitic, tipare din piatră cioplită, dăltuite în cuarț...

— Dar n-ați mai întîlnit pe nimeni ? Nici un localnic ? Despre zeița zidită într-un diamant părăsit n-ați mai întrebat pe nimeni ?

— Bătrînii din acest ținut ne-au spus ce-au știut... N-am găsit pînă acum însă nici o urmă. Ceva care să confirme...

— Am să vă duc eu....

— Tu ? Care ai stat atîtea ore închisă aici ? Cînd ne-am întors, adică atunci cînd avalanșa a încetat, gura peșterii era parcă zidită. De tot atîta timp muncim ca să deblocăm intrarea și să te scoatem afară. Iar tu...

— Dar de un loc cu pămînt ars ați dat ?

— Da, asta da !

— E un indiciu. Nu departe de el trebuie să se afle comoara.

— E acolo un strat atît de ars, încît nu ne-am dat seama ce putere calorică ar fi fost în stare să carbonizeze astfel pămîntul. Ia stai ! De unde știi tu de stratul de arsură ?

— Așa... mi-a venit pur și simplu o idee. Dar inscripții ați descoperit ?

— Nu ! De ce întrebi ?

— Mi-a șoptit Vînticel că într-o grotă cu inscripții se află o adevărată bibliotecă în piatră. Poate că acolo se va descifra și taina comorii.

— Cine ți-a spus ? Vînticel ? Care Vînticel ! ?

— Ei, o să vă spun eu... Dar mai întîi trebuie să repet a doua oară ceea ce am făcut pînă acum, ca să înțeleg. Adică trebuie să reconstitui totul. Să văd dacă a fost cu adevărat.

— Ce anume ? Tu ai febră, Ana-Maria !

— Se poate... Dar odată și odată trebuie să găsim tunelul... S-o eliberăm pe Zeița Lunii...

Roboțelul dintre țăndări de oglinzi

MAȘINA GONEA pe șoseaua paralelă cu Valea Oltului, uneori mergînd alături de apa învolburată și de drumul de fier. Dincolo de rîu, pereții încărunțiți ai muntelui vesteau un alt anotimp. Brațele copacilor sfîrtecau ceața cu strălucirea încremenită a perdelelor de țurțuri. Doar Oltul sfida iarna, fierbînd vinețiu.

La fereastra alburie, Lucian privea depărtările atît de familiare în ultimii ani, pentru că își petrecea vacanțele la bunici, în Ardeal. De cînd era elev nu-l mai însoțea nimeni în tren sau în cursa directă, care scurta drumul cu cîțiva zeci de kilometri. Își amintea, cum venise într-o zi revoltat și-i spusese mamei : „Unii copii merg cu avionul, singuri, încă de la 2 ani și eu...“.

De atunci nu l-a mai însoțit madam' Tilde, pe care de obicei o asalta cu întrebări. Ținea la părerile sale, încă de cînd era preșcolar. „Mă cheamă Ninana“ le zicea, autoritar celor ce-l întrebau. Nu știa de unde-i răsărise pe buze acest nume. Dar i se părea că sună melodios și de aceea îl impunea tuturor. Moștenise îndărătnicia tatălui său, ca și suspiciunea ardeleanului. Avea spirit ascuțit și poseda abilitatea regățeanului. I le transmisese mama sa. De mic, i se atrăgea atenția că are un limbaj neobișnuit vîrstei. Erau de fapt, de această părere, numai acei prieteni ai părinților, lingviști de profesie. Cînd Lucian îi întîlnea, își spunea în gînd : „noroc că părinții mei sînt mai puțin lingviști decît literați“. Deși la școală aflase cum gramatica „a știut să-i stăpînească pînă și pe regi“. Cu timpul a început să-l pasioneze literatura. S-a găsit însă cineva din familie să vocifereze. Crezînd că vrea să-i ia locul, l-a pus la punct : „deocamdată ești numai fotogenic“. Lucian adăugase prompt : „Exact ! Cu pozele mele făcute la Foto-baby s-a luat și un premiu, la un concurs de fotografie ! Vedeți ? Am un profil pe care-l caută

cineaștii !“. Și se uitase pe furiș la cel care-l ironizase. Unchiul surîdea însă cu o figură contrariată. De acea, continuase : „Știu că sînt de invidiat, dar nu am acceptat, încă, vreun contract, deoarece nu mi s-a părut nici un scenariu serios. Dar nimeni nu-i perfect ; și mai ales acela care vrea să pară fără defecte este pentru mine și mai suspect“ — încheiase el pentru totdeauna acel dialog.

Curînd plecă în vacanță. Și-a luat geamantanul și a pornit-o spre locul căruia îi spunea „țara de basm a bunicilor“.

...La toate acestea reflecta acum, privind peisajul. Prin fereastră, apa Oltului parcă fierbea, tresărind printre țăndări de oglinzi murdare. Gîndurile i se risipiră brusc prin fiecare față minusculă a valului. Fiindcă mașina făcu un viraj și... ceva se roti în fața ochilor, ca o morișcă, apoi... nu mai zări decît o platoșă formată din mii de oglinzi, ca un obiect straniu și avu senzația că se dispersează în neant...

...Cînd își reveni, încercă să se ridice. Își puse mîna pe frunte. Simți că amețește. Avea o durere de cap insuportabilă. Se trezise, parcă, pe un alt tărîm. Ca prin ceață, zări deasupra o roată de autobuz, care se învîrtea în neștire. Încercă să se miște. Ieși cu greu de sub scaunul răsturnat peste umerii săi. Prin norul de praf, observă un volan rupt în două ; peste el, un palton. ...În țăndările unei oglinzi, răspîndite peste o geantă, apăru, fragmentar, un chip care se răsfrîngea neclar. Semăna cu un fel de robot. În clipa următoare alături apăru un chip omenesc. Și-a simțit brațul strîns cu grijă, de o mînă. O voce caldă îl aduse, parcă, la realitate :

— Se pare că sîntem singurii supraviețuitori. Să plecăm pînă nu explodează motorul. Nu ține seama de vîrsta mea. Spune-mi simplu : Ștefan.

Omul, care apăruse și el tot dintre „țăndările de oglinzi“, îl prinse de subțiori și îl scoase afară. Apoi îl întrebă, scurt :

— Dar tu ? Cum te numești ?

— Eu... eu nu știu... sau... nu mai știu...

— Ești în primul rînd un copil frumos. Poate că șocul ți-a produs o amnezie... Cînd s-a răsturnat mașina, probabil... te-ai lovit la cap. N-ai un carnet de elev ? Acolo scrie cum te cheamă.

Lucian aproape că nu-l auzise. Era încă obsedat de imaginea ciudată răsfrîntă în cioburile oglinzii. Se controlă prin buzunare. Erau goale. Ceea ce îi rămăsese pe retină era un obiect imens, cu carcasă din oglinzi. „Ciudată mașinărie !“, își spuse în gînd. Oare am privit-o cu adevărat ? Poate înainte de accident. Ștefan, văzîndu-l absent, îl trase de mînecă :

— Știi ce ? Ne vom reîntoarce aici peste cîteva zile. Se vor face cercetări și ne vor restitui tot ce-am pierdut.

— Chiar și memoria ?

— Ei, asta-i ! Nu știi cine ești, dar... porți un dialog cu replici surprinzătoare pentru vîrsta ta !

— A !... Parcă asta mi s-a mai spus... cîndva. În orice caz, nu-i deloc comod să nu știi cum te numești. Am rămas al nimănui...

— Deloc. Mă ai pe mine. (Ștefan își controlă buzunarele nervos.) În schimb, eu cred că mi-am pierdut ochelarii ! A ! S-au spart. Am să mă descurc greu. Tu ai să mă ajuți ca să nu mă împiedic, iar eu te voi lua cu mine.

— Unde ?

— O să vezi. Nici eu nu știu bine...

— Cum ? Nu știi unde te duci ? De necrezut. Tot ce mi se întîmplă mi se pare neobișnuit !

— Hai, nu exagera ! Uite, nici eu nu-l cunosc pe acela care m-a chemat. Mai precis, merg întîia oară la această adresă. Și se uită îngrijorat în jur. Unde-o fi ? Înțelegi ? Nu pot să mă despart de Omega. Ajută-mă să-l găsesc !

— Pe cine ? !

— Pe Omega. Un robot la care țin mult. Cred că el ne-a salvat.

— A ! Am zărit printre țăndările oglinzii „ceva“ asemănător. Acolo cred ! Dar ce-i cu Omega ? !

— Este una dintre invențiile mele. L-am programat pentru un scop. Să mă apere...

— El te-a salvat ?

— Ne-a salvat. Eram doar unul lîngă altul. Sau, poate zărindu-te a crezut că a dat de mine. Formidabil ! Să știi că ne-a confundat. Vreau să-ți amintesc că în autobuz era în spatele nostru un bătrîn care spunea că semănăm. La un moment dat te-a întrebat și cum te cheamă ! Ia stai ! Am găsit ! Lucian ! Da... Da... Așa i-ai răspuns. Credea că ești băiatul meu.

— Care bătrîn ? Îmi vorbești despre o lume de care nu-mi amintesc. Totul mi se pare din ce în ce mai neclar...

Tînărul cu ochelarii sparți îl trase încet :

— Trezește-te ! Hai să-l căutăm pe Omega. Un proverb spune că „cine dă la vreme ajutor cuiva, dă de două ori". Nu te speria. Încerc să cuget. Ca să văd dacă mai exist. După un asemenea accident !... Și știi ce mai cred ? Eu exist și pentru că „viitorul meu socru" dorește prea cu ardoare să mă cunoască. Vrea să-i văd și fiica. Neapărat !

— Cum ? Un viitor socru ? A cărei fiică n-o știi ? ! Și tu devii suspect.

— Dacă mă lași să-ți povestesc, n-ai să mă mai privești cu neîncredere. Să vezi cum a început. Nu știu de unde G.R. a aflat că am realizat un program de test. Pentru depistat greșelile. Mai precis defecțiunile calculatoarelor. Și, într-o seară, m-a sunat. „Sînt George Robescu, îmi zise și continuă : sînt specialist în minicalculatoare. Cred că ești ginerele potrivit. Îți studiez de mult dosarul. De aproape un an. Vino să-ți cunoști mireasa." Mi-a dat o adresă și a închis. Știa pînă și faptul că invenția mea nu-mi lăsa timp ca să mă întîlnesc cu o fată.

Lucian rîse. Își spuse în gînd : Nostim și de necrezut ! A început să devină interesant... Sună ca o ciudată aventură"...

— Cu autobuzul care acum nu mai este, mă îndreptam spre misteriosul socru, iar tu spre bunici, conchise Ștefan. În primul rînd, m-am gîndit că un schimb de păreri cu un om de specialitatea mea este interesant. Și apoi eu, un „șoarece de biblio-

tecă", cum îmi spun colegii, nu prea ies „în lume". Poate, cine știe ?! O să-mi placă fata lui G.R., spuse, uitîndu-se în jur. Uite-l pe Roboțel ! În sfîrșit ! Te-am găsit ! Hai ! Vino Omega ! Acum, putem pleca...

Povestea devenea din ce în ce mai neobișnuită. Mai întîi un obiect ovoidal, construit din oglinzi, aproape de fereastra mașinii ; apoi răsturnarea autobuzului, la prima vedere fără vreun motiv real... Și... noi doi, singurii supraviețuitori.

Aveam acum un singur drum comun. O singură cale de urmat. Însă simțeam că „ceva" nu este în regulă. Dar, luînd lucrurile așa cum erau, am hotărît să intru în joc. Începuse să-mi placă Ștefan. Era simpatic. Mi se părea sincer și mă atrăgea pasiunea sa pentru calculatoare. Deși nu mă pricepeam mi se părea totul grozav de interesant.

Ștefan se prezentă „socrului" cu mine de mînă, creînd panică, pentru că nu eram trecut în „dosarul de ginere". Și ei susțineau că semănăm, deși Ștefan nu vedea nici o trăsătură comună. Pînă la urmă, ne-au primit așa, pe amîndoi. N-au avut încotro, pentru că Ștefan a fost categoric : „Dacă pleacă el, plec și eu". Îmi spuneam în gînd : „Dacă acceptă, devin toți suspecți".

George Robescu avea o bibliotecă cum văzusem eu puține în orășelele de provincie. Pentru că bănuiam că într-un astfel de orășel ne aflam. Pe ascuns, luam cărți și citeam. Într-o zi Ștefan mă surprinse și spuse speriat :

— Luciane, dacă atingi vreun exemplar, Robescu ți-l dăruiește. Dar în clipa aceea trebuie să părăsim casa. A pus această condiție. Regula este cunoscută aici. Nimeni nu are voie să pună mîna pe cărți. Doar să le aducă. Așa a ajuns să aibă această bibliotecă. Se întinde, vezi bine, pe cei patru pereți. Vino mai degrabă să-și arăt ceva, ce mă frămîntă.

— Desigur, Ștefane ! Dar mai întîi spune-mi : îți place „mireasa" ? Nu se cade să-ți pun întrebarea asta, dar sînt curios...

— E... frumoasă. Atît. Nu știu însă nimic despre ea. E o chestiune de durată. Am dialogat prea puțin. Am acceptat invitația ca să mai rămînem cîteva zile, fiindcă... e ceva... e ceva în neregulă. De pildă, am găsit la subsol un fel de robot... Spun „un fel de...“ pentru că nu prea este creat pe principiile cunoscute nouă. N-are un sistem de telecomandă terestru. Cred că din cauza asta m-a căutat G.R.

— Cine ?

— George Robescu.

— A !

— Nu pot să-i spun nici măcar pe nume.

— Nici „socru“ ? O.K. ! Pentru noi este G.R. Dar, să revenim la ce-mi spuneai. Crezi că-i poate teleghidat din altă galaxie ? Sau unde am citit eu cărți științifico-fantastice mă duce gîndul prea departe ?

— Ssst ! Mai încet. Să nu afle Omega.

— Are altă preocupare ! Și el mi se pare straniu, de cînd am venit aici. Se ține după fata lui G.R., ca după o „roboțică“. A devenit chiar gelos ! Închipuiește-ți ! Gelos pe mine, un copil. Are impresia că n-o pierd din ochi pe „mireasă“, pentru că... de fapt el... o „simpatizează“. Poate este calculat să-i „vibreze“ și „inima“ ? !

— Lasă gluma ! Mai bine să-ți spun pentru ce-i programat „cel de la subsol“.

— Ceva grav ?

— Realizează 100 de milioane de operații pe secundă...

— I-ai depistat limbajul ?

— Știi, eu cunosc doar 30 de limbaje de calculator. El însă nu are la bază nici unul dintre acestea. Vreau să spun, unul universal. Poate-i un dialect, de m-am împotmolit. Sau un limbaj necunoscut nouă.

— Dialect ? L-ai fi depistat imediat. Sau cel puțin mai repede...

— Și eu m-am gîndit la acest lucru... Mi se pare ceva neverosimil. Este de nedescifrat. Cred că îmi scapă un amănunt im-

 portant.

— Ce eram eu suspicios, dar acum !...

— E bine să fim cît mai prudenți. Să observăm tot ce se întîmplă în jur. Tu stai la pîndă. În timp ce eu cercetez, tu să fii atent. Să nu vină G.R. și să mă găsească la subsol. Iar ca să nu te plictisești, ți-l trimit pe Omega ca să-ți servească o ceașcă de ceai și să-ți „fredoneze“ o melodie.

— Apropos ! Să știi că Omega e totuși... „sentimental“. Îi zbîrnîie sîrmele de cupru cînd îți vede „mireasa“. Este posibilă emotivitatea artificială ?

— Poate. Lasă asta. Comportarea lui Omega ar putea să ne ajute să aflăm unele adevăruri. Acum plec. Stai de veghe !

— Nici o grijă !

În timp ce Ștefan ieși pe ușă, Lucian îl chemă pe Omega lîngă el.

— Știi că ești frumos ? Ei, așa cum îi stă bine unui roboțel... Nu-ți înroși ochii... A !... Te fîstîcești ? ! Ia uite ! Îți faci manechiura cu lasser ! Nu era nevoie... Te place fata și așa !

Roboțelul zornăi întristat.

— Te-ai supărat ? ! Ți-am vorbit ca unui prieten. Hai, nu mai scrîșni din rotițe... Dacă ai „inimă“ poate mă ajuți și pe mine. Știi ce vreau ? Să citești toate cărțile ce ți le dau din bibliotecă și să mi le păstrezi la tine în bandă. Eu n-am o bibliotecă... La nevoie ai să-mi redai cărțile, pe foi de hîrtie. Eu am să le leg. Ar fi grozav ! Sînt și cărți despre inteligența roboților. Ia să vedem ce îți dau mai întîi să „citești“ din acest raft... Aha ! „Concert de muzică de Bach“. Nu, nu vibra ! Nu-i muzică. E titlul unui roman scris de Hortensia Papadat-Bengescu. Poftim ! Eu voi mai căuta o carte...

În timp ce Lucian parcurgea cu ochii volumele rînduite pe autori, se gîndea la G.R., vorbind cu voce tare, ca și cum „Robotul“ l-ar fi înțeles.

— ...Robescu vine de la rob sau de la robot ?... Ce-mi trece prin cap ? G.R. este... un egoist. Dar nu numai atît. E și avar. Nu mi-a plăcut comportarea lui de ieri, cînd a primit vizita

unor prieteni, pentru ca să-i cunoască viitorul ginere. A făcut împreună cu fiica sa cumpărături. Specialități. Ca „să-i dea gata". A doua zi eu m-am dus să iau ziarul de la chioșcul din colț ca să aflu dacă nu s-a anunțat ceva despre accident sau dacă nu eram căutați. Cînd m-am întors, m-a frapat acea întîmplare...

La întoarcere am găsit ușa întredeschisă și n-am mai sunat. Fără să vreau, l-am auzit pe G.R. Striga cît îl ținea gura, despre felul cum hrănise el atîta lume și ea (fata) nu se pronunța nicicum. Și urmă sentința : „Îți dau două zile, ca să anunți logodna ! Și la ceremonie n-ai să mai inviți tot atît de multe persoane, că n-o să-ți mai cumpăr nici măcar un... «șurub» !...

„Un șurub ? ! repetă Lucian. Poate n-am înțeles bine !"

În schimb, ea, nicidecum încheiată cu „șuruburi" cum s-ar fi crezut, privea pierdută, dincolo de fereastră, spre înalt, cu o ultimă speranță. Vedeam totul prin geam, fiindcă dialogul mă țintuise. Înțelegi, Roboțel ? Am simțit nevoia s-o salvez. Indiferent din ce-ar fi fost alcătuită. Și am intrat, trîntind ușa.

Apoi, Lucian își aminti dialogul cu G.R. care tresări cînd îl văzu. Pentru că știa ce dorea să afle, Lucian i-o luă înainte, aducîndu-i o veste care să-l țintuiască.

— Bună ziua. Ați citit ziarul de azi ?

— Nu !

— Uitați ce scrie aici : „Un sistem de computer din S.U.A. a dat o alarmă falsă..."

— Anume ?

— „Lansarea unei rachete nucleare de pe un submarin".

— Și ? !

— „Dacă această alarmă ar fi durat mai mult — anunță agențiile de presă — n-ar mai fi avut cine să verifice adevărul, iar computerul ar fi condus omenirea la un holocaust". Ce spuneți ?

— Imposibil !

— După cum vedeți, este posibil. Computerii au ajuns să ne comande. Emit instrucțiuni, iar noi... le urmăm... Au cam început să ne domine...

— Nu-i adevărat ! Iau numai anumite decizii.

— Dar noi pămîntenii în ce măsură stăpînim această tehnică modernă ?

— Vrei să spui că am ajuns să depindem de mașinării ?

— Fugiți de adevăr, dar el există. S-au lansat și semnale de alarmă în acest sens. Voi, cei maturi, ați devenit de neînțeles ! Dacă sînteți un pămîntean adevărat, vreau să spun, un cetățean al Terrei, un iubitor al acestei planete, convingeți-i să n-o distrugă ! Sînteți doar un specialist cunoscut !

Lucian îl provocase. Acum aștepta să-i surprindă reacțiile. Poate se dă de gol prin ceva. Și primi răspunsul :

— Prostii ! Cunosc șlagărul „Feriți-vă, vin roboții !“

G.R. rise nervos. Își punea întrebarea cum îndrăznea un novice, un puști, un elev de clasa a VIII-a să-l înfrunte. Hotărî însă să se stăpînească. Zise scurt :

— Scuză-mă. Trebuie să plec. Am o treabă urgentă.

„Nu-i convine subiectul, își zise Lucian. Sau are un anume motiv să-i apere pe cei care vor să ne domine ? !“

G.R. plecă grăbit. Neștiind ce s-a întîmplat între timp, pentru că ieșise din cameră, Omega se arătă furios pe G.R. Din cauza lui, era gata să i se ardă o siguranță. Îi ținu companie fetei. Era supărată și încerca s-o facă să zîmbească. Îi prepară un suc de fructe și-i scrise pe ecran o poveste de pe tărîmul în care toată lumea era bine dispusă. Cînd Lucian s-a dus să-l caute, rîdeau în hohote. Cu ochii clipind luminos, robotul zornăia din piept. Apoi o salută ca un soldățel și se întoarse la chemarea băiatului, urmîndu-l.

— Măi Omega, tu „ce ai în program, ai și-n ecran“ !

Omega se scutură și se opri.

— Glumesc. Știu că Ștefan te-a rugat să-i faci „ochi dulci“ fetei, în numele lui, desigur. El e foarte ocupat. Dar cu G.R. ce ne facem ?...

Aflat în bibliotecă, Lucian reflecta la toate cele întîmplate, care-l nelinișteau. Hotărî să-l ia pe Omega și să coboare. Poate

Ștefan avea nevoie de ajutor. Îl găsi în pivnița plină de conducte, cu aer umed, chiar încins.

— Ștefane, nu te speria. Noi sîntem.

— Bine că ați venit. Știi ce-i ăsta ?

— Care ? Mașinăria din fața mea ? Probabil un robot. Un calculator...

— Dar nu unul oarecare. E pregătit să distrugă o anumită zonă a pămîntului. E calculat să dirijeze un satelit de pe care se vor proiecta fascicule cu particule ucigașe.

— Știi ce cred eu ? G.R. s-a programat pe sine însuși.

— Nu înțeleg...

— E un egoist ! E un monstru ! El însuși se comportă ca un robot comandat. Poate chiar el execută catastrofa ce ar putea urma. Ștefane, nu-l lăsa să ne distrugă planeta ! El și roboții lui...

— Dacă au programat acest lucru, e o mare ticăloșie. Trebuie opriți !

— Ai văzut că G.R. nu are caracter ? Este plin de șiretlicuri ! Pînă și pe tine a reușit să te momească, ca să-l servești la nevoie. Am eu convingerea, deși-s doar un copil, că adună în jurul lui oameni capabili, sub diferite pretexte. Pînă și această mașinărie este după chipul și asemănarea sa.

— Luciane, să recapitulăm. Cred că cineva, nu știu cine, a ascuns acest calculator aici. Curios, G.R. a încercat să-l folosească. Repet. N-a fost capabil. Și eu am deslușit greu programul.

— Cred că înțeleg... Te-a căutat pentru că avea nevoie de un specialist în programe, ca să-l descurce. Știi, l-am surprins vorbind la telefon, într-un limbaj nedescifrabil...

— Crezi că ?...

— Nu-i imposibil.

— Am uitat să-ți spun. Azi am stat puțin de vorbă cu el. Se grăbea. Avea o întîlnire, se pare importantă, și s-a arătat debusolat cînd am adus vorba despre alarma falsă a computerului american. O notiță din ziar.

— Da. Am văzut și eu știrea. Vezi, vestea aceasta m-a pus pe gînduri. Dacă computerul din fața noastră este programat ca astăzi să ia o anumită decizie ? Trebuie să reiau cercetarea. Înțelegi ?

— Mai mult decît crezi. Te las să lucrezi. Ce-mi spui tu, este foarte grav. Voi sta de veghe.

Lucian ieși la aer. Vila în care locuia G.R. se afla la marginea orășelului. Era lîngă un lac. Știa că la malul apei, sălciilor le place să se privească în oglindă. Acum clipeau încă verde. Dar, la cumpăna anotimpurilor, apa va prinde o pojghiță. Pe luciul ei, sălciile vor începe să se tînguie a iarnă.

Observă una, indiferentă, ce se zbătea doar spre înalt. Salcia aceasta îi aminti de casă.

— Extraordinar ! strigă cu voce tare. Știu de unde vin ! Și cine sînt. Aveam o salcie preferată la buza Herăstrăului !

Și Lucian își aminti cum ea, salcia sa, în anotimpurile calde căuta luceferii dimineții. Apoi se îndrepta spre soare. Uneori își ascundea pletele doar între stelele nopții. Într-o dimineață, așa ca asta, a găsit-o împodobită cu multe coronițe de nea. Din fiecare mlădiță crescuse o floare albă. Toți galbenii toamnei rămași pînă atunci în arcușurile-i năstrușnice plăteau tribut iernii...

...„Așa se va întîmpla și cu cea din fața mea“, își spuse, tocmai cînd se simți lovit, prietenește, de o creangă mlădioasă a salciei. Se uită spre înalt. Dintre ramuri se auzi parcă un murmur. Își făcu urechea pîlnie. Parcă cineva îi șoptea : „Nu te întrista ! Privește-mă ca pe o mireasă. Mă voi scutura de povara iernii, plătind despăgubiri zînei soarelui. Acum însă îți dau o veste : în scorbura mea vei găsi un mesaj“.

Lucian urmări buimac crengile salciei. Parcă surîdeau alb.

În urechi încă-i răsuna vocea stranie care-i spusese : „în scorbură vei găsi un mesaj“. Căută în jurul tulpinei. La rădăcină găsi într-adevăr o mică scorbură. Împinse înfrigurat pămîntul din jur cu mîna pînă cînd se lovi de ceva tare. Pe o plă-

cuță triunghiulară, dintr-un material pe care Lucian nu-l putea identifica, se afla gravat un arbore cu tulpina firavă, dar cu o coroană bogată. În dreptul unghiului ascuțit al plăcuței, sub o pojghiță transparentă, ce avea duritatea și strălucirea diamantului, era desenată o pereche de tineri de o înălțime neobișnuită, cu trupurile lungi și picioarele subțiri. Pe un fel de disc de mică dimensiune, în formă ovoidală erau zgîriate semne diferite, ceva asemănător cercurilor. Alături era un aparat minuscul, prevăzut cu diagrame codificate.

— Oare cum poate fi descifrat acest mesaj ? ! spuse cu voce tare Lucian.

Alergă în pivniță să-și anunțe prietenul. Cu siguranță, Ștefan va putea să-l citească.

În locul lui găsi o ființă, cu picioare firave și cu mușchii nedezvoltați, care mînuia computerul, transmițînd semnale.

Lucian ieși din subsol năucit și derutat. Căută în jur. Groapa ce o făcuse era iar acoperită. Nu-l mai recunoscu decît pe Omega. Îi ieși în întîmpinare și-l avertiză, pe ecran, că toate cărțile din bibliotecă dispăruseră. Se uită cu deznădejde spre roboțelul ce-i arăta, clipind, coroana salciei. Aceasta parcă își făcuse dintr-un ram o săgeată care-i îndrepta privirea spre înalt.

Pe cer apăruse un disc strălucitor, format din oglinzi care trimitea raze ultraviolete. Se uită din nou spre roboțel.

— Am salvat biblioteca, scrise din nou pe ecran Omega. E toată înregistrată. *Ei*, cei din farfuria zburătoare ovoidală, care cred că au furat-o, nu știu !

Lucian cunoștea faptul că Omega este înzestrat să perceapă informații vizuale, verbale sau gestice.

— L-au răpit pe Ștefan, îi strigă Lucian. De aceea îți cer ajutorul ! Trebuie să-i facem să înțeleagă pe cei din racheta ce zboară deasupra noastră că noi avem mai multă nevoie de specialiști de genul lui Ștefan, care știu secretul salvării acestei planete. Poate ne văd. Am în buzunar un ciob de oglindă. Am să le atrag atenția cu el...

Lucian se sui pînă în vîrful salciei și la semnalul său, mașinăria ovoidală se întoarse numai atît cît să-i întindă un fel de scară cu trepte de oglinzi. Apropierea îl orbi însă, atît de tare, încît închise ochii și țipă...

Cînd îi redeschise, se simți ca și cum se trezise dintr-un somn adînc. Sau poate leșinase. Oricum, avea senzația că scăpase de un coșmar. Treptat, privirea i se limpezi. Un om în halat alb spuse celorlalți din jur, cu glas sigur :

— Pericolul a trecut !

Cineva întrebă aproape în șoaptă :

— Dar ce-a fost asta, doctore, ce-a fost ?

Omul în halat alb se depărtă puțin de pat, cuprinzînd cu delicatețe umerii unei femei pe care o îndemnă către ușă, vorbindu-i în șoaptă, dar hotărît :

— Liniștiți-vă ! Liniștiți-vă. Să-l lăsăm să se odihnească și apoi ne va spune el singur. N-am mai întîlnit asemenea caz... Singurul rănit în accidentul acela de autobuz...

Lucian se cutremură. Glasul acela cald îi aducea aminte de cineva... de o ființă dragă... de ceva important...

Zeița fără chip

AVIONUL SE POTICNEA parcă, străfulgerat de ploaia piezișă, care arunca în hublouri cu pietricele de gheață.

— De cînd fac naveta — aproape săptămînal — zise un bărbat cu părul alb și ochi de culoarea mării, niciodată n-am întîlnit atîtea goluri de aer. Avionul are scăderi de altitudine atît de bruște, încît mi se taie respirația ! Ptiu ! Ce mai e și asta ? !

Omul se uită în jur și zări ieșind din cabină pe unul dintre piloți, pe care-l prinse de mînă :

— S-a întîmplat ceva ?

Acesta se uită în gol, se opri o clipă și trecu mai departe, ca și cum nimeni nu-i pusese vreo întrebare. Apoi se răsuci pe jumătate spre cel care-l interogase, și spuse :

— „Academiciene“, nu mai avem nici o legătură radio cu solul. Deocamdată atît.

— Priviți ! strigă Laura, o adolescentă șatenă cu ochi catifelați. Afară, spre aripa dreaptă a avionului ! O lumină fluorescentă. Ca un glob auriu ! Se ține după noi de cîteva zeci de secunde.

— Ce glob luminos ? ! Ți se pare ! Sînt fulgere ! se aruncă în discuție, cu un ton doct, o persoană care încă de la început făcuse impresia că ar putea fi un cîrcotaș. Chiar de cînd stewardesa venise cu tava plină de fructe exotice, el tot avea ceva de obiectat.

— Nu-i în regulă, își dădu cu părerea o bătrînică, potrivindu-și ochelarii pentru a-l fixa mustrător cu privirea pe cel care reteză, fără drept de apel, observația Laurei. Nu-i ceva în regulă, repetă. În viața mea am mers des cu avionul și am tot dreptul să știu, fără să mai îndrăznească cineva să mă contra-

zică (și se uită spre cîrcotaș) ce minunați piloți avem. Îl privi neiertător pe cel de alături, continuînd : „Toți, fără excepție, știu să piloteze cu o măiestrie demnă de invidiat. Ceva, însă, se întîmplă !“

— Ce să se întîmple ? Puștoaica vede numai farfurii zburătoare. Deh, ...tineretul de azi !...

— Ce ai, stimate, cu tinerii noștri ? interveni bărbatul cu părul alb, „academicianul“, cum îi spuneau toți, și care se înroșise de furie pînă în vîrful urechilor.

Cuvîntul său atîrna greu. Fiindcă „academicianul“ era o personalitate cunoscută nu numai de piloții care-l luau în cursa săptămînală de la București și-l lăsau la Constanța, unde se făceau cercetări noi asupra monumentului de la Adamclisi, ci și de specialiștii de peste hotare. Îi plăcea să lucreze mai ales cu tinerii cercetători uneori chiar elevi, pentru că aveau tenacitatea vîrstei și entuziasmul adolescenței. În același timp, era convins că interpretarea nouă a datelor despre monumentul de la Adamclisi devenise una dintre cele mai importante surse pentru restabilirea unor etape istorice. Îl frapase un fragment de marmură găsit aici chiar de către acești elevi, un colectiv de copii entuziaști, dintr-un cerc științific bucureștean. Descoperiseră ceva unic, care părea să fie cea mai veche reprezentare (cunoscută pînă în acel moment), un fel de simbol al monumentului Tropaeum Traiani. Un basorelief reprezentînd un trup bine conturat, cu un cap care purta o cască sferică.

Laura făcea parte din grupul acelor copii pasionați de cercetarea arheologică. Mergeau împreună să descifreze prin procedee speciale de fotografiere o stemă-emblemă cu motive florale. Dar nu numai atît, ci și ceea ce reprezenta pasărea cu aripile desfăcute. Aceste două elemente nu putuseră fi observate prin metode obișnuite. Le descoperise numai ea, Laura, după o muncă meticuloasă, stînd ore în șir aplecată asupra fiecărui fragment. Și cîrcotașul ?... Ce ușor trecea peste calitățile generației sale...

Lui, „academicianului“, îi plăceau acești copii. De la ei, chiar și el învățase multe lucruri. De aceea ripostă cînd fata, încurcată, nu știuse ce să-i răspundă acelui bărbat, cu ton doct și arogant.

Laura încercă să nu mai urmărească dialogul. Mai bine să se gîndească la problemele ei. În primul rînd, pentru că era preocupată de ceea ce doreau să afle colegii săi de cerc : noi izvoare referitoare la originea complexului arheologic de la Adamclisi, în vederea verificării ipotezei istoricului Grigore Tocilescu. El a considerat că Tropaeum Traiani este un monument triumfal ridicat de Traian în cinstea victoriei dacilor și sarmaților în timpul primului război dacic. Ei, micii cercetători de azi reciteau acele izvoare istorice, în dorința de a face noi descoperiri și reușiseră. Ce știau aceia care le „cîntăreau“ faptele, cîte mărturii inedite despre istoria neamului aduseseră micii membri ai acestui colectiv de cercetare alcătuit din pionieri și elevi de liceu, făcînd fotografieri speciale și filmări în radiații invizibile ? ! Avea în mînă fotografia chipului nevăzut, ascuns după o cască sferică. Imaginea aceasta o urmărea. Trebuia să-i cunoască taina. În primul rînd, de ce se ascundea ? Aflînd, ar fi fost ca o fascinantă reîntoarcere în timp. Privi din nou acel chip, pe care-l ținea strîns în căușul palmei.

Deodată, își simți privirea orbită, străfulgerată parcă, de un arc voltaic. Se uită prin hubloul avionului. Observă că acea lumină a cerului se arcuia ca peste o hartă în relief. Jos, printre dîre de nori, se zăreau drumurile — fire albe în peisajul înnegrit de umbre. Din nou se uită în zare... Apăruse ceva asemănător unui curcubeu. La orizont se întindea, ca o speranță — un alt cer verzui, brăzdat de cute negre, în evantai, dar prea plăpînde pentru ca să nu facă loc altei zile, mai strălucitoare. În ochii închiși ai Laurei persista acea săgeată orbitoare, care se strecura și prin pleoapele strînse. Globul luminos apăru din nou în dreptul geamului avionului și ca un magnet o atrase dincolo. Acum plutea...

Pereți de gheață, de nepătruns, se așezau între ea și tainele pământului. Dintre ziduri se înălțară deodată figuri hidoase, amenințătoare. În starea de imponderabilitate în care se simțea, practic n-avea cum să se apere. Mai avea în mînă fotografia. Era tot ce-i rămăsese. O ținea la piept, ca o armură. Uriașele brațe, ca de caracatiță, se întinseră să o captureze.

Apăru — ca din senin, punîndu-se pavăză — un personaj venit parcă din basme. Purta o cască sferică. Trupul îi era armonios alcătuit, numai că în loc de brațe avea două scuturi. Străfulgeră monștrii care se năpustiseră asupra Laurei și aceștia, ca electrocutați, se mistuiră în spațiu.

— Ești teafără, Laura ? auzi o voce, care răsună metalic

— N-au apucat să mă atingă. Dar de unde știți cum mă cheamă ? !

— Mai știu că nu-ți place să fii strigată pe acest nume. Toți îți spun Beatrice. Dar noi te știm de Laura.

— Care noi ?

— Eu și ceilalți care vă cunoaștem bucuriile, necazurile, greutățile, dar și izbînzile...

— Păi, așa... mulți ne știu bucuriile, frămîntările. Aici, în acest pămînt al țării mele trăiește tot trecutul nostru. În cărțile de istorie citim despre strădaniile strămoșilor...

— Crezi că-i de ajuns ?

— Aducem dovezi noi. Le adăugăm pe ale noastre, cele de azi. Dar scuză-mă, dumneata mă interoghezi și nici măcar nu-ți văd chipul. Cine ești ? Conduceai cumva acel glob luminos ? Mă spionezi sau pur și simplu se mai găsesc ființe sau... personaje curioase ? ! Sau, poate, își mai pune cineva din altă stea întrebarea : cum au trăit sau trăiesc pămîntenii ? ! Așa cum noi căutăm să aflăm dacă există viață pe alte planete... Ori, dumneata ești un erou din basme ? !

— Da și nu. Asta n-are acum importanță. Dar, dacă vrei să-ți cunoști strămoșii, vino cu mine !

— Va fi ca o reîntoarcere în timp ? întrebă în șoaptă Laura. Și cu cine voi parcurge această călătorie ? Arată-mi măcar fața.

Este de fată ori de băiat ? Mă întreb de cînd stăm de vorbă, dacă chipul dumitale are trăsături frumoase !

— Cine-mi vede fața, moare !

— O clipă ! În care mitologie se vorbește despre o zeitate care... nu-și arată chipul ? Ah, nu știu... Dar aflu eu !

Un gînd fulgeră în mintea Laurei. Să se apropie de acea făptură din fața ei... Oare ce se ascundea sub casca pe care o purta ?

Făcu cîțiva pași. Atît cît trebuia, ca să atingă făptura ce-o salvase. Acum, era convinsă, avea aceeași înfățișare ca zeița din fotografie... Atît mai apucă să facă : să confrunte cele două imagini. În clipa următoare simți o zguduitură puternică.

...O zvîcnitură a avionului, căzut într-un gol de aer o reașează pe scaunul confortabil. Deschise ochii. Căută fotografia. Chipul, ascuns sub cască, se cuibărise parcă în palma-i strînsă. În acea clipă simți că regăsise ceva scump inimii sale. Ceilalți din jur discutau despre trenul de aterizare care, în sfîrșit, se deblocase, despre spaima că avionul era gata să se prăbușească... Totul însă dispăruse ca o părere ; curînd o voce caldă, pămîntească, anunță că peste cîteva minute avionul va ateriza pe aeroportul „Mihail Kogălniceanu“ de la Constanța.

Colegii săi începuseră lucrul. Erau cu profesorul lor, tovarășul Vasile, care conducea grupa. Micii cercetători, pasionați arheologi, încercau acum să recitească reliefurile figurate, prin cele cîteva metode originale de fotografiere. Filmînd în radiații invizibile încercau să pătrundă dincolo, spre fața nevăzută a Tropaeum-ului Traiani de la Adamclisi. Să-i înțeleagă sensurile. Simbolurile. Descifraseră semnele. Cifrele 7 sau 9 nu erau întîmplătoare. Ce simbolizaseră oare, pentru adevărații constructori ai monumentului, cei 7 metri ai tamburului cilindric cu nouă trepte la bază ? Era piesa arhitectonică cea mai decorată... Datele toate, strînse ca o comoară, le discutau cu neprețuitul lor prieten, căruia îi spuneau „academicianul“.

Dar cîte enigme nu trebuiau deslușite ! Cu filmări combinate, pe o peliculă specială, cu ajutorul radiațiilor infraroșii reușiseră să pătrundă, pas cu pas, spre peretele nevăzut al metopelor. Întregul colectiv desfășura o imensă muncă de cercetare a izvoarelor scrise și nescrise. Profesorul și copiii strînseseră destule argumente prin care complexul arhitectural se putea plasa în mileniul întîi î.e.n.

— La lucru, copii ! Laura, te rog, preia tu aparatul. Lidia a studiat pînă acum detaliile unui personaj interesant. A vrut să afle ce ascunde o anume bucată de marmură.

Deși Lidia avea numai zece ani și era cea mai nouă membră a cercului, poseda un simț al observației ieșit din comun. Cercetările ei le completau pe celelalte. Remarcă, de pildă, faptul că basorelieful reprezintă o ființă neobișnuită.

Monumentul era înconjurat de un sanctuar cu două uși. Un fost loc de cult ? Sau observator astronomic format din trei ziduri concentrice ? Întrebări pe care trebuia să le deslușească „academicianul“. Din interiorul sanctuarului, se putea privi bolta cerească.

Cu toții s-au apropiat de un fel de fîntînă.

— Atenție, nu vă aplecați ! În puț se află un șarpe enorm !

— Uf ! Mărturisesc că m-am speriat. Eram prea atent la acea fisură, adăugă profesorul Vasile. O vedeți ? Seamănă cu o nișă. Mda ! Așadar, în interiorul zidului central, un șarpe mai gros decît brațul meu ! Are culoarea verzuie a zidurilor. A coborît în subsolul tumulului și, deși capul îi este în fundul fîntînii, coada i-a rămas încă la suprafață. Are circa 7 metri, dacă socotim adîncimea puțului. Cine știe de cîți ani trăiește ascuns aici ! Mda ! Seamănă cu „Șarpele rău“ din pădurea „Canarana“. Unică în munții Hercinici. Ascultați !

Corpul enorm al reptilei lăsa în urma sa un zgomot de zale.

— Dacă ținem seama de cele trei ziduri concentrice, avem în față un observator astronomic, de ce nu ? ! Copii ! Prin diferența de culoare pe care o va oferi solul, vom afla dacă există un tunel subteran în care trăiește acest exemplar unic de piton. La treabă !

...Ceața începuse să se risipească. Privind prin ochiul aparatului, Laura, aflată pe culmea care domina cîmpia, încerca să aducă aproape, din limpezimi de istorie și din cețuri, o siluetă tulburătoare. Aburii ce se ridicară păreau volane azurii enorme, reținînd în spate, pînă la orizontul care nu se mai definea, o masă compactă, albăstruie — ca un început de lume. Prin obiectivul aparatului, își imagină acea lume de mult apusă ; revăzu același trup care se așezase nu demult ca o pavăză în calea monștrilor. Își reaminti cum au vrut s-o răpească. Privirea i se încețoșă... În acea clipă i se întinse un braț ca un scut, care o ajută să treacă un fel de prag..

...Dincolo, femeile purtau bluze încrețite din pînză topită ; nu departe se aflau cîțiva bărbați robuști, cu părul legat într-un coc pe tîmpla dreaptă, îmbrăcați sumar, pînă la brîu, cu un fel de șalvari-ițari. Erau desculți. Ca și în imaginea pe care o știa bine : un basorelief de pe Columnă. Locul era împrejmuit de o vegetație abundentă, parcă tropicală. Păreau soli veniți la un demnitar ; unul dintre ei purta o stemă-emblemă, cu flori. În centru, o pasăre cu aripile întinse. Așa apăreau și pe Columnă. Laurei îi răsună în urechi o voce metalică :

— „Sînt suebi. Ai mai descoperit ceva ?“

— O personalitate istorică a susținut că cel din fața mea este Traian. Să cred că avea barbă ?

— „De ce nu ? !“

— Corect Nicăieri nu este precizat că Traian nu avea barbă.

— „Chiar așa !“

— Dar dumneata, fată, băiat sau personaj fără chip ce ești, de unde știi ? !

— „Cunosc mai multe decît îți închipui.“

— Doar nu te vei da iar drept o zeitate ? !

— „Poate da, poate nu !“

— Nu-mi amintesc să se vorbească undeva, despre vreo „Zeiță fără chip“ !

— „De unde știi că-s zeiță și nu zeu ?“

— În primul rînd, ne-am mai văzut o dată.

— „M-ai reținut ? Dar asta nu-i destul !“

— M-ai salvat de la pieire. Îți datorez viața. Și n-am avut timp nici măcar să-ți mulțumesc.

— „Răspunde-mi la întrebare : cum ai aflat că-s zeiță ?“

— Logic... Ții protector în dreptul abdomenului un adolescent...

— „Și asta ai observat ?“

— Dar ceea ce îmi scapă... sau cred că nu știu... în mitologie... Ah, mă obsedează... în popor se vorbește despre o „zeiță fără chip“ ?...

— „Sînt protectoarea strămoșilor tăi, dacii. Îi cunosc bine.“

— A ! Ești deci zeița care a luat sub protecția sa acest tînăr dac de pe emblemă ! L-am recunoscut după căciulă. Cred că-mi amintesc ! Am găsit undeva, într-o legendă de-a noastră povestindu-se despre „fiica Soarelui“, căreia i se spunea „Zeița fără chip“. De ce-ți ascunzi capul sub această cască ?

— „Pămîntenii n-au voie să-mi cunoască chipul. Ți-am mai spus : cine-mi vede fața, moare !“

— Dar tînărul dac, zeiță ? El te-a văzut ?

Ocolind răspunsul, „Zeița fără chip“ continuă :

— „Este unul dintre cei mai vrednici, e un adolescent. Un nobil dac.“

— Aș vrea să-mi simt strămoșii. Dă-mi voie să-i ating buclele.

Întinse brațul. Laura nu apucă să facă un gest mai mult. Un fulger o făcu să-și retragă mîna și în spate auzi sunete de zale, spărgîndu-se în bucăți, de pereții metopei.

O dureau ochii. Privise prea fix prin lentilele aparatului. În jur, o plapumă de nori despletiți în ropot de ploaie, o despărți de acea unică imagine, trezind-o prin picurii reci la realitatea înconjurătoare. Aerul se transformă în bucăți mărunte de gheață. Pe cer, aisberguri tivite cu imense inele pluteau pe o mare liliachie. Se uită din nou la cer prin lentila aparatului.

Deodată, cristalele ca de gheață începură să strălucească. Semănau cu auriul păr al nobilului dac. Se contura, ca și în fotografia ce o ținea în palmă, acea imagine a unei ființe care purta pe cap o cască sferică și ținea lipit de pîntec un adolescent.

Cînd mai privi o dată, totul luă culoarea chihlimbarie a razelor piezișe ale astrului zilei. „Mi s-a părut, sau a fost un semn al «Zeiței fără chip» ? ! Ca să nu greșesc, să mai cercetez o dată !“ își propuse Laura.

Și începu din nou să urmărească atent detaliile acelui basorelief aflat pe unul dintre pereții Columnei de la Adamclisi...

Prizonierul Selenei

ERA O SEARĂ în care cerul se adîncea ca un ocean. Stelele se aprinseseră de la farul nopții și parcă declanșau artificii. Întins pe șezlong, Teo privea acest spectacol. Era ca un joc din care luna cîștiga un nimb de lumină. Ea îl orbise chiar, de cînd el o tot fixa și... închise ochii... Simți o amețeală...

Printre pleoape zări o navetă spațială. I se părea ? Nu apucă să-și mai pună și alte întrebări pentru că ceva, ca un magnet, îl atrase înăuntrul acelei nave. Curios ! În ea se aflau și ceilalți membri ai echipajului, colegii săi care se pregăteau, ca și el, să debarce pe Lună. N-au avut timp nici măcar să se salute. Dintr-o dată, o izbitură puternică i-a azvîrlit în partea opusă.

Pe ecran, înregistrările fotoelectrice avertizau echipajul că intră într-o zonă de furtună. Naveta spațială trecea printr-o ploaie de meteoriți. Teo se echilibră și se îndreptă spre bord. Cele șapte sisteme ale aparaturii sale, necesare pentru măsurarea și observarea solului, transmiteau semnale de alarmă. Mai avu timp să recepționeze că învelișul plăcilor de ceramică, experimentat pentru prima oară în scopul reducerii greutății scutului termic al rachetei, suferă modificări. Nici ecourile trimise spre pămînt ale semnalelor emițătorului radar nu se mai reflectau în sistemul aparaturii de la bord. Numai radiometrul spectral mai funcționa. Se identifica în apropiere o planetă formată dintr-o rocă dură.

Cu toate problemele care se iviseră, programul se desfășura conform instrucțiunilor. Ciudat ! Cineva îi anunța prin difuzor că se aflau în cea de-a patra zi de zbor. Specialiștii de la bord își vedeau netulburați de treabă. Reușiseră chiar să înscrie nava pe cea de-a doua orbită circulară.

Într-o fracțiune de secundă se produse un scurtcircuit, care dezlănțui o explozie... Ferestrele se mistuiră. Membrii echipa-

jului se treziră propulsați în spațiul extraterestru. Aveau senzația că sînt împrăștiați precum semințele acelei uriașe specii de pin, împinse de explozia conului, care plutesc în aer, cît mai departe de trunchiul-mamă, ajutate doar de propriile aripioare.

Coziana (aflată printre adolescenții pregătiți la Centrul spațial de perfecționare „Terra") era la prima ei aventură în Cosmos. Dar nu-și imaginase că va pluti în afara navei. În zborul său îl simți alături pe fratele ei, Teo. Era o diferență de zece ani între ei, dar nu se observa. Semănau perfect și oricine ar fi putut fi convins că-s gemeni. Dar puțină lume știa că amîndoi aveau anumite zone ale corpului cu proprietăți fizice neobișnuite. Se mai adăuga și capacitatea lor de excepție de a-și transmite unul altuia, prin telepatie, mesajele.

Un lucru era limpede : în echipaj, Coziana și Teo făceau un cuplu inedit. Înainte de explozie, Teo văzuse ca printr-un binoclu aproape tot ce se întîmpla în afara navei. Apucă să-i transmită acest lucru Cozianei, pe care însă o interesa componența bolovanilor meteoritici. „Din ce erau formați ?" se întreba. De aceea, în momentul propulsării în spațiul cosmic, Coziana, cu o ultimă sforțare, prinse din zbor o bucată de rocă. Știa că poate „vedea" și cu palmele. Așa, zări în piatra dură, dar transparentă, o cutie. O strînse mai bine în pumn și descifră într-o fracțiune de secundă, cu acei „ochi nevăzuți" ai ei, cîteva semne, înscrise cu roșu. Coziana mai apucă să-i întindă fratelui său bucata meteoritică, pentru verificare. Acesta o așeză pe creștet, apoi la subsuoară. Erau locuri ale corpului său unde simțul văzului se manifesta plenar. Privi scurt, atît cît avu timp, spre Coziana. Amîndoi erau convinși că mesajul dinăuntrul cutiei, aflată la rîndul ei în acel „cristal" cosmic, venea de pe o planetă necunoscută. Era transmis pe o bucată de piele ; un semn era desenat alături de astrul care simboliza lumina.

În secunda în care deslușiseră, într-un fel, mesajul, un glob luminos le apăru în față și-i absorbi parcă spre un tărîm straniu.

Așadar, nu se mai aflau în spațiul în care plutiseră cu cîtva timp înainte. Picioarele călcau pe un fel de nisip. Traversară apoi o imensă plajă. O zonă care semăna cu un deșert. Înotau în nisipul mișcător, în care, din loc în loc, parcă erau presărate flori galbene, unele mirosind a praf și uscăciune, altele parfumate și strălucitoare. Întregul peisaj îi amețea. Ca la un semnal, cei doi frați s-au oprit din mers. Observară în clipa următoare același glob luminos, care îi atrăsese spre acest tărîm. Se răsuci de trei ori și se transformă într-o fată înaltă. O priviră. Părul său blond, ondulat, era adunat pe ceafă ; linia gîtului se prelungea spre brațele-i de marmură. O mînă se arcuia ușor spre umăr, prinzînd în degetele — parcă transparente — un fald al rochiei. Lărgimea acesteia era prinsă circular în trei inele strălucitoare, marcîndu-i talia. Celălalt braț susținea o pelerină aurie. Stătea în fața lor, ca pe un soclu, dezvăluindu-și frumusețea.

— Mă numesc Diana, spuse scurt, clipind albastru. Nu vă spune nimic numele meu ?

Nu se așteptau la un dialog. Înainte să-i răspundă, se uitară în jur. Așa cum globul luminos care-i însoțise devenise o frumoasă fată, tot așa, nimic nu mai exista din peisajul sterp de pînă atunci. Parcă mirosea a toamnă. Deși erau siguri că se găsesc pe o cu totul altă planetă decît cea de pe care plecaseră, totuși aveau senzația că se simt ca pe pămînt, atunci cînd septembrie urcă pe coline și ca un pictor impresionist își despletește culorile într-un evantai. Înaintea lor, cuibărit între umerii munților cuprinși de flacăra anotimpului — un palat. Se profila semeț în spatele Dianei, care părea în rochia sa de spumă, o pată albă, odihnitoare, peste culorile vii, aruncate de năvalnica vegetație. Teo îi privi ochii luminoși, în timp ce răspunse calm :

— Diana era parcă o fecioară sălbatică, singuratică și care cutreiera pădurile... Așa-i descrisă în mitologie...

— De-ajuns ! Veniți cu mine, spuse calm, dar poruncitor, tînăra apariție.

Și, în pirueta ce o făcu, pelerina de voal flutură, atingîndu-i băiatului părul. Teo o apucă pe sora sa de mînă. O urmară tăcuți în palat. Înăuntru, venind ca un ecou, se răspîndea melodios susurul unei ape, care nu cunoștea granițe și anotimp. Lumina, ca un miez de lubeniță spartă, aluneca prin ferestre, aruncînd ultimele priviri peste cei doi străini aflați pe acea planetă a... Dianei.

În acest răstimp, Coziana, datorită facultăților ei de a „vedea“ cu alte părți ale corpului, îi transmise prin telepatie fratelui său un mesaj : „I-am văzut inima. S-a aprins ciudat !“

Teo se uită spre Coziana și-i spuse șoptind : „Degeaba ! Este insensibilă. Nu cunoaște nici un sentiment ! În timp ce ne aflam în spațiul cosmic, știi ce făcea ? Îi pedepsea pe toți aceia care încercau să se apropie cu gingășie de ea. Așa mi-am adus aminte de legenda Dianei, cunoscută de noi, pămîntenii...

Și încă ceva...“

Dar n-au mai avut timp să-și mai comunice gîndurile. Gingașa fată se întoarse cu fața spre ei.

Surprinzînd prin fereastra larg deschisă clipa aurie a amurgului, Diana zîmbi și ea astrului, fluturînd în pașii iuți ai înserării, degetele-i fine, în evantai. Apoi, o fixă cu privirea pe Coziana.

— Să vezi cu urechea sau cu talpa piciorului este ceva neobișnuit pentru voi, cei de pe Terra. Dar să observi chiar și ce se petrece în suflet, mi se pare pînă și mie incredibil. V-am adus aici ca să mă convingeți că aveți aceste însușiri. Nimic nu v-a scăpat din ceea ce am întreprins în drumul vostru spre planeta mea. Mă atrag și pe mine asemenea proprietăți fizice de excepție. Recunosc. Totuși, nu-i un șiretlic la mijloc ?

— Pentru că semeni sau poate ești zeița fertilității, a rodirii pămîntului din legenda născocită tot de noi, pămîntenii, presupui acest lucru ? îi replică Coziana printr-o altă întrebare.

Poate am căpătat atribute de zeiță binefăcătoare. Poate, zic. Cred asta pentru că îmi plac vietățile pădurii. Singure vin la mine să le vindec. Atunci cînd sînt rănite sau hăituite. Îmi plac cîmpurile cu zvon de pîine în spicul grîului și clinchetul

foilor de porumb în bătaia vîntului. De aceea le protejez. Dar nu am ca voi atîtea însușiri. Voi mă faceți să cred că-s neputincioasă... De aceea v-am adus aici.

— Ăsta-i un șiretlic ! spuse apăsat Teo. Poți să cunoști bogăția pădurilor și mirosul grîului și multe alte lucruri pămîntești, dar toate acestea nu-ți dau dreptul să te ascunzi, sub un nume sau altul. Ești ba Diana la romani, ba Artemis la greci... crezi că mai sîntem în antichitate ? ! Dar asta-i altă poveste. Mă întreb, cu ce încerci să ne mai ademenești ?

— Și să nu ne vorbești iar de fratele tău geamăn, îi luă vorba din gură Coziana. Să nu încerci să ne îndupleci cu faptul că el, Apollon, ne-a protejat călătoria...

— Tocmai asta-i... Voi vă reîntoarceți prin eroii legendari în timpul istoric. Vă plac poveștile...

— Fiecare povestire își are propriul ei timp.

— Și voi ați devenit într-un fel personaje, spuse oarecum cu invidie Diana. De aceea am vrut să vă cunosc. Aveți însușiri pe care noi, cei de pe această stea, nu le posedăm. Voi, pămîntenii, sînteți uneori extraordinari !

— Adică ?

— De pildă, Coziana este o cosmonaută cu însușiri unice. Nu mă refer numai la cele fizice, deosebite, de pildă, cum este facultatea ei de a „vedea“ și cu alte părți ale corpului decît cu ochii. Știu că mai există asemenea „copii minune“ pe Terra. Dar îi am în față pe aceia care au, primii, curajul să cunoască și alte planete.

— Nimic neobișnuit...

— Eu vă admir. Semenii voștri au mai avut odată îndrăzneala să pună piciorul pe această planetă. Dar voi, acum, ați fost aduși...

— Cu alte cuvinte, sîntem răpiți. Așa am pus piciorul pe Lună, dacă înțeleg bine. Ne putem considera, deci, prizonierii Selenei...

— Numai tu, Endymion.

— Mie mi te adresezi ? întrebă stupefiat Teo. Nu mă cheamă astfel.

— Dar cum ?

— Teo.

— Păcat. Semeni leit cu Endymion.

— Și cine era el ?

— Un păstor din Caria, de o frumusețe deosebită, pe care noaptea veneam să-l admir. Sărmanul, a obținut el, de la mai marele zeilor, nemurirea, dar a rămas pe veci cufundat în somn... Păcat, își continuă ea reveria. Ești perseverent. Gîndești cu viteza unui calculator și cînd îți pui ceva în cap... Uite ! Te-am văzut cum ai tradus mesajul trimis de noi. Semnele erau pe o bucată de piele împăturită, introdusă în cutia din bucata de granit. Și totuși, le-ai descifrat... Apoi, v-ați transmis mesaje. Sînteți doi frați care stîrniți invidia. Nu trebuie să mai fiți împreună. De aceea, pe Coziana o voi închide în această rază, spuse, în timp ce își continuă gîndul. Știu multe despre voi. De pildă, că ați fost la Shanghai, unde s-au adunat toți aceia care aveau însușiri asemănătoare vouă. Și voi puteți vindeca animalele, privindu-le rănile interioare și diagnosticînd...

— Ești sigură ?

Diana dădu convingător din cap. Dar Teo continuă :

— Știi mai multe decît îmi închipuiam, singuratică și tristă fecioară, spuse el copleșit. Cu ce ți-am putea fi folositori noi, ție ?

— Dacă nu ești Endymion cu adevărat, deși ești copia lui fidelă, spune-mi ce se petrece acum cu frumosul meu păstor ?

— Crezi că te văd vreodată gîndindu-te la un muritor ? Știu bine că, de cîte ori ești alături de unul ca noi, apropierea ta este rece și stranie !...

— Ai merita să te pedepsesc pentru aceste cuvinte...

— Și dacă-ți spun unde se află Endymion ?

— Să nu încerci să mă duci cu vorba...

— Dar dacă-ți divulg acest secret, o eliberezi măcar pe Coziana ? Din raza unde ai ferecat-o ? Numai ea te va conduce pe Pămînt, în acel loc, doar de noi știut.

— Mă învoiesc !

— Fii atentă ! Neasemuitul păstor doarme în Valea Frumoasei. Este un loc unde poți rămîne pururea tînăr. Este acolo un izvor cu apă vie. Sau cel puțin așa se spune în poveștile noastre. Păstorul te așteaptă în fiecare noapte.

— Și-mi strigă numele ?

— Întocmai ! Dar nu-ți spune nici Diana, nici Artemis. Pentru el ești Selena. Te asemuiește cu Luna. Ei, se amăgește și el cu legenda ! Dar cu mine cum rămîne ? Nu uita : mi-e dor de casă !...

Ultimele cuvinte răsunară în ecouri prelungite. Fără răspuns. Lui Teo i se încețoșă dintr-o dată privirea. Mai apucă să vadă o trăsură argintie, coborînd pe-o rază. Doi cai albi, împodobiți cu diademe, erau atinși, din cînd în cînd, de un văl alburiu. O zări pe Coziana. Apoi, observă numai brațele Selenei, care se ridicau și coborau, ca într-un balet aerian. Erau ca două aripi. Spintecau norii. Diana avea în jurul trupului un contur luminos. Aluneca în noapte, ca apa unui rîu de oglindă. Lui Teo i se păru, apoi, că o zărește în negura izvorului. Dar își aminti că Luna, dacă ea era cu adevărat, nu vine la fîntînă ca să bea apă...

Din acea clipă, de cînd îl părăsi, Teo simți că în jur e numai întuneric...

*
* *

— Cînd stăm cu fața în sus și privim luna, avem impresia că este cam indiscretă. Oare iscodește tinerii care-și fac jurăminte ? zise Coziana. A ! Dicționarul mitologic greco-roman era la tine. De-ai și cît l-am căutat ! Bineînțeles ! Deschis la litera „S“ : Selena !

Lui Teo îi răsună puternic în urechi vocea Cozianei. Tresări. Întins pe șezlongul din grădina casei, adormise privind luna.

— Ce faci ? Nu vii la culcare ? E tîrziu. Ne așteaptă mîine o zi grea.

— De-ai și, Coziana, unde am fost împreună ? Dar lasă, am să-ți povestesc mîine... Poate înainte să urcăm la bordul navei noastre spațiale „Globus“. Oricum, pot să-ți spun, încă de pe acum, că „Selena“ ne așteaptă...

Suspendați între zăpadă și cetină

CUMPĂNA ANILOR ne place să ne găsească, dacă se poate, în aerul ozonat al brazilor, urcînd munții pînă spre buza orizontului. Acolo e o tăcere că auzi liniștea zăpezii.

Așa s-a întîmplat anul trecut. Era cu vreo 10 ore înainte ca ceasul să arate ora 24, marcînd sosirea Noului An, cînd eu, dornic să mă cațăr fără să mi se mai spună „acolo nu-i voie", am pornit spre creste împreună cu mama, pe care o iubesc și pentru dorul ei de ducă în mijlocul naturii, spre pădurile de un verde întunecat, făcîndu-ne pe mine și pe tata să vedem cum, numai acolo, în înălțimi, lumina are valoare dublă. Ca de fiecare dată, ne însoțeau Dragoș și Răzvan, prietenii mei, împreună cu părinții lor.

...Cabina telefericului nu era plină. Înainte să urcăm în ea, am trecut prin fața unui „Moș Gerilă" care vindea brazi.

— Numai agățat între zăpadă și cetina parfumată poți să-i cunoști bradului valoarea.

Aceste cuvinte m-au făcut să mă uit cu atenție la frumusețea și măreția fiecărui exemplar. Telecabina urca. Înainta spre înălțimi temerare. Tatăl meu sparse tăcerea :

— Spune-mi, Dragoș, suspendat ca acum, în spațiul aerian, ai aceeași senzație ca și în cel subteran ?

Dragoș tocmai se întorsese dintr-o expediție. Prietenul meu, deși era elev, participa la un cerc alcătuit din tineri speologi amatori, care descoperiseră peste 100 de peșteri.

— Uneori, da, răspunse Dragoș. Am avut acest sentiment în ultima expediție speologică.

— Nici nu mi-ai spus ce zonă ați explorat, îi aminti tatăl său, un cunoscut inginer geolog, care îi transmisese fiului pasiunea pentru expediții și cercetare.

— Și tu ai fost plecat. N-am avut cînd. M-am bucurat că am găsit noi galerii de peșteri în Munții Poiana Ruscă. Unele

inundate. Dar ceea ce am considerat cu toții o surpriză, a fost apariția unei săli imense pe fundul unui lac. O peșteră subacvatică. Și asta datorită unei întîmplări.

— Parcă trebuia să-l iei și pe Răzvan... îl întrerupse mama.

— S-a răzgîndit în ultima clipă, spuse pieziș Răzvan.

— A fost mai bine. Nici nu-ți închipui prin ce coșmar am trecut...

— Tu ? întrebă uimit tatăl său.

— Mi s-a întîmplat ceva de neînțeles, dacă nu cunoști adîncurile pămîntului. Tată, numai tu ai să mă crezi.

— Dar eu știam că ești curajos. Mai exact, nimic nu te sperie ! Adică să dai înapoi...

— Sînt și momente din acestea...

— Peste care treci ! Îți învingi teama. Curiozitatea este mai mare... interveni mama sa.

— Mă flatați, dar ceea ce am să vă spun, s-a datorat în mare parte unui coleg de cerc, student. Unul care nu are simțul umorului. I-am spus o dată o glumă, desigur, cînd ne aflam într-un anturaj, că în facultate este prezent mai mult la cursurile de „holistică"...

— Ce cursuri ? întrebă dezorientat Răzvan.

— De „holistică"... Adică stătea cam mult în holul facultății...

— Și, și...

— Ce credeți ? ! După ce i-am zis asta, fără răutate, mi-a întors spatele și mi-a spus : „Mă voi răzbuna !"

— A, știu de cine zici ! sări Răzvan. Impresionează fetele, vorbindu-le despre „Micul tratat al singurătății"...

— Nici acum n-ar ezita să se afirme cu singura cugetare pe care o cunoaște și pe care o repetă cu fiecare ocazie...

— Îl cita pe Ibsen...

— Exact ! „Omul cel mai puternic este acela care știe să rămînă cel mai singur".

— A, nu se poate ! Eu i-aș fi amintit imediat că Seneca ne sfătuiește (pentru ca să căpătăm liniștea sufletului) „să alternăm singurătatea cu viața de societate", zise tatăl lui Răzvan.

Fără să vreau, răsucindu-mă pe călcîie, m-am întors cu fața spre geam. Nici lor, brazilor, nu le plăcea să fie singuri, constatai. Și, lipit de fereastra telecabinei, am adăugat :

— Mai bine „ascultați“ povestea fulgilor de nea. Priviți cum se desfășoară ea, între zăpadă și cetină... De asta am venit ! Să contemplăm natura !

— Formidabil ! Știi că ai dreptate ? Ce fulgi enormi ! Ninge atît de des, că nu se mai vede în zare !

— Parcă ne-ar fi tras iarna în fața ochilor o perdea ajurată, din cristale...

— Dar începuse Dragoș să ne povestească ce i s-a întîmplat — interveni iritat tatăl său. Nu văd legătura cu înfumuratul ăla.

— El n-a uitat că l-am apostrofat și altădată, cînd se lăuda cu faptul că nu i-a scăpat nici o formație de muzică ușoară fără să o audieze. În general, avea impresia că știe și muzică clasică. Într-o zi, la cercul de speologie, am încercat să-i demonstrez omului nostru, atotștiutor în ale muzicii, că o parte dintre piesele majorității marilor clasici se termină printr-o aluzie la pace sau la iubire.

— Ei, dar ce legătură are asta cu întîmplarea ?

— Păi are, să vedeți ! El nu suportă opinia altuia ; numai el are dreptate. Eu însă studiasem în ultima vreme legătura dintre natură și muzică. Mă interesa acest aspect. De aceea, colegii de la cerc m-au rugat să ilustrez muzical filmele pe care noi le realizăm în peșteri. O mărturie în imagini sonore a noilor noastre descoperiri.

— Frumos ! Sînt locuri la care mult timp noi, ceilalți, nu vom avea acces, zise cu părere de rău mama lui Dragoș.

— Pînă cînd se amenajează, evident ! completă geologul.

— Și ? întrebai eu curios.

— Se aștepta să i se încredințeze lui ilustrația muzicală a filmelor. Probabil că atunci a încolțit cu adevărat ideea răz-

 bunării. Eu am uitat întîmplarea. Am plecat apoi în expediție.

Și să vedeți... Am intrat în peșteră. La bifurcația galeriilor s-au format două echipe. Fiecare trebuia să exploreze cîte un etaj al peșterii. Noi eram pe cel inferior.

— Care noi ?

— Păi, unul dintre colegi era tocmai lăudărosul nostru.

— Aha !

— Am luat-o spre dreapta. Am străbătut mai întîi un tunel. Am urcat cu greu imensii bolovani, folosind uneori scările de frînghii. Am traversat apoi o impresionantă galerie. Am suit un prag de 2 metri și, deodată, sala se înalță. Se transformă, apoi, într-un culoar îngust. Din loc în loc, ne alarma înclinația stîncii. Ne aflam însă în siguranță. Eram prinși, unul de celălalt, printr-o cordelină. Ne susțineam reciproc. Eram 3, dar aveam senzația copleșitoare de singurătate. Deși, creația și singurătatea, spunea cineva, nu pot fi separate... mai ales cînd este vorba de natură... Săpînd adînc în podeaua galeriei, rîul se scurgea într-un imens ochi de apă, care bara drumul. Din străfunduri, străbătea sunetul surd al unui alt rîu, învolburat.

— Îți și imaginai melodia adecvată, nu ? întrebai eu iar, parcă auzind în urechi o melodie veselă, a apelor de munte.

— Uitasem această menire a mea în fața unui „intra-terestru" — un omuleț de piatră cu picioare imense, pe care se vedeau urmele prelingerii apei ; avea trup scund și un cap de monstru. O mînă era în șold și alta întinsă ; la capătul ei ținea o floretă. N-am apucat să-l studiez prea bine pentru că barca pneumatică și fusese pregătită. Trebuia să traversăm lacul.

— E necesar să ai curaj, pentru ca să te avînți peste imensele întinderi de apă întunecată, zisei eu, cu sufletul la gură.

— Imaginați-vă ! Un lac în jurul căruia cascadele se țin lanț... Într-un tîrziu, după cîteva ore, s-a zărit celălalt mal. Am coborît. Săgeta întunericul, o lumină albăstruie, filtrată ca prin vitraliile unei clădiri. Pe acolo trebuia să fie o ieșire. Ca să te apropii însă de acea stranie rază, eram nevoiți să traversăm chei sălbatice. Ca o lanternă în mișcare, lumina difuză se apropia sau se depărta într-un mod ciudat. Am făcut doar cîțiva pași. O secundă de neatenție și piciorul mi-a alunecat.

Era un gol fără fund ; sau așa mi s-a părut în acel moment. Fiindcă atîrnam deasupra gurii unui fel de puț, lovindu-mă și sprijinindu-mă de pereți, în timp ce coarda se desfășura spre adîncuri. Deodată am simțit că nu mai am nici un punct de susținere la suprafață. M-am trezit aruncat în apa acelei fîntîni subterane.

— S-a rupt frînghia ?... întrebă curios și Răzvan.

— Ba cred că fusese chiar tăiată...

— De cine ? ! De... clătinai eu înțelegător din cap.

— N-am avut timp, decît să mă gîndesc la faptul că era necesar totuși să mă mișc continuu.

— De ce ? continuă să întrebe Răzvan, cu ochii măriți de emoție și curiozitate.

— Vezi, Răzvane, n-ai fi avut destulă experiență într-o asemenea situație. În apă te miști, ca să nu-ți scadă temperatura corpului. Apele subterane sînt atît de reci, încît poți îngheța. Mai aveam la gît lanterna ; am zărit, cu ajutorul ei, o fisură în peretele puțului. Era atît cît să mă pot strecura cu greu prin ea. Am reușit. Dincolo era parcă o altă lume. Se prelingea din puț doar un pîrîiaș. În spatele peretelui care ferecase apa, era o peșteră. Podeaua strălucea purpurie în lumina lanternei, formînd bazine, dar fără apă, ornate cu figurine zvelte. Un fel de salon se întindea împodobit cu balerine sau uriași de piatră, piramide multicolore și lumînări ce picurau cristale. Cercetam cu atenție fiecare perete. Într-un colț, natura realizase un trunchi ce semăna cu al bambusului, sprijinind brațe dantelate de calcită. Am traversat această sală. Apoi, ore în șir am trecut printr-un adevărat labirint. Am mers așa, cățărîndu-mă pe stînci, pînă la hăul unei... prăpăstii. În acel întuneric fără capăt nu auzeam decît murmurul unui izvor...

— Îmi imaginez locul. Fascinant și straniu. Nu ți-a fost frică ? Erai singur... Cu puține șanse să ieși la suprafață, zise mama mea, emoționată și ea de peripețiile acelei aventuri subterane.

— Mă întrebam dacă voi găsi un drum de ieșire. Era ca și în acest unic peisaj din fața noastră și de care ați uitat. Pri-

viți ! Există în jur lumină, zăpadă imaculată, răsturnată abundent din cer. Dar, ca și aici, acolo în peșteră, nu aveam posibilitatea să văd mai departe... Și sentimentul cred că este același ca acum ; ne aflăm între cerul, ca o platoșă, și hăul de sub noi. Dincolo, în subteran, eram suspendat între un perete înalt, ce-mi stătea în spate, și o prăpastie ce se afla la picioare.

— Nu se poate compara, zise Răzvan. Telecabina noastră ne duce spre un capăt al drumului. Cunoscut. Tu erai însă în necunoscut ! Și totuși... ce-ai făcut ?

— După ore lungi de așteptare și cercetare centimetru cu centimetru, am descoperit la stînga mea, pe sub o dărîmătură de bolovani, un drum.

— Un drum ?

— Exact. După bolovani. M-am tîrît anevoie pînă am dat de „Galeria Speranței". Așa am denumit-o. Descoperisem o nouă intrare în peșteră. De aici, traseul mi-era cunoscut. Afară, mă așteptau ceilalți cu sufletul la gură. Numai unul era mirat cum de-am scăpat... Înțelegeți cine...

...Se lăsase o tăcere apăsătoare. Dragoș avea dreptate. Eram suspendați între pămînt și cer. Telecabina se clătină. Toți priveam pe geam un colț straniu al bolții, care se întuneca treptat. Înaintam urcînd spre cer. Linii largi, rotunde, unduind peste imaginate creste semețe, erau întrerupte de drumuri drepte, care închideau între ele, geometric, perdele de nea. Sub noi, din loc în loc, liniile erau flancate de clădiri, pete pe fața brăzdată a pămîntului. Eu le arătam băieților cîte o formă ciudată pe cerul plumburiu. Doream să-i scot din atmosfera descrisă de Dragoș din labirinturile Terrei. Într-un unghi de lumină piezișă, le-am semnalat brazii, așezați ca la paradă, atîrnînd și ei în spațiul aerian. Prinși doar într-un punct de versant. Ca și noi.

La orizont, linii trase parcă de un arhitect, din care țîșneau norii, ca niște ciuperci nucleare. Creste muntoase golașe, secerînd cîte un nor. Forme bizare cu spinări moi pe care se plimbau pete alburii, abia perceptibile.

— Muchiile sînt dezvelite, ni se adresă Dragoș. Nu au nici măcar un brad, adăugă el.

— Te cred. Doar pădurile din vale conturează aceste uriașe stînci. Acolo e puterea brazilor, care se înlănțuie pînă în prăpăstii, îi răspunse Răzvan.

— Numai omul, singurul, a putut spinteca spinarea munților cu cîte o șosea. De aici, de sus, se vede bine asta. Iar la această înălțime, parcă-i un peisaj lunar, întrerupt doar de cîțiva brazi care să cațără pînă-n vîrf, interveni și tatăl meu, contemplînd peisajul.

— De aceea puterea bradului nu trebuie și nu poate fi măsurată, adăugai eu.

— E de ajuns să vină o furtună. Nu uitați asta !

— Taci, Răzvane ! Mai bine privește un molid solitar, care îți spulberă afirmația.

— Ei, dar ce-i cu voi, copii ? ne întrerupse tatăl lui Dragoș. Ați uitat să închinați imnuri și imaculatei zăpezi !

— „O, tu, zăpadă, ești singura liberă să te așterni unde dorești“ !... zise ironic și patetic Răzvan, cu o mînă pe inimă.

— Da ! Numai tu știi să-ți unești cristalele într-un covor strălucitor ! îl imită Dragoș.

— Prostii ! Vine soarele și o topește, rîse caustic Răzvan.

Și așa am început pe rînd să considerăm cele două elemente naturale care ne înconjurau ca două personaje. Începuse să ningă abundent.

...Cu toții priveam întinderile albe. Deodată, zarea se îngustă. În vîrful muntelui, telecabina se smuci brusc și ne propti de cer. Sau cel puțin așa am avut impresia. Îl luasem parcă în piept, lăsîndu-ne apoi să lunecăm în hăul de sub noi, aparent nemișcat. Eram agățați numai de umărul muntelui ? N-am apucat să observ bine, deoarece în acea clipă am avut senzația că o creangă de brad mă trage spre ea, învăluindu-mă. Mi se păru că bradul tremura mut, a ființă. Am întins mîna și am încercat să-l apuc de mînecă, provocîndu-l : „Eu nu mai am povestea visului tău“. Îmi răspunse răgușit : „Eu visam să cîștig

supremația înălțimilor. Dar mă lupt mereu cu zăpada. E o parte din natură, veșnic nemulțumită de imperfecția sa, fără să se scuze"...

— Pentru că iar o să rodească.

— „Ea se crede lipită de pămîntul care a creat-o. În schimb eu nu pot trăi aproape de sol. Mă arde bocetul strămoșilor neamului..."

O rafală de vînt se stîrni deodată și zăpada, în stol, plesni în crengile bradului. Am auzit-o șuierînd : „Cînd vin eu, oamenii sînt mai buni. Tu, în schimb, te desfășori spre înalt, fără liniște... Sau vrei ca trunchiul să nu observe ce urmăresc vîrfurile ácelor tale ?".

— „Ele cercetează văzduhul."

Am zîmbit, cînd un vîrtej de vînt înghiți închipuitele vorbe. Și am lăsat bradul să-și despletească cetinele în răzmerița zăpezii...

La aproape două mii de metri, vîntul avea un foșnet straniu. Glasul său se strecura prin urechi ca degetele unei mîini uriașe trecute prin pletele dese ale pădurii. Era alt sunet decît acela pe care-l scoate vîntul cînd mîngîie mătasea porumbului. Pe acela îl știam. De data aceasta, foșnetul s-a întețit și s-a amplificat zguduind telecabina. Munții se clătinară. Un sunet ascuțit ne străpunse ființa. Telecabina se înclină și, scrîșnind scurt, ne azvîrli spre ușă. M-am lovit cu capul de geam și n-am mai știut nimic. Deși parcă am mai zărit un brad, cu brațele vînjoase. Era înfipt bine în pămîntul pietros al Carpaților. Și am avut în acea clipă sentimentul că sînt în siguranță. Maiestuos, îmi făcu parcă o reverență și șușoti printre crengi :

— Vezi că nu sînt ca un fulg de nea în vîltoarea vîntului ?

Bradul îmi dădea sentimentul siguranței. Simțeam și eu cum prindeam rădăcini, ca un trunchi solid. Aveam impresia că în fața lui și a mea, munții își scoteau pe rînd pălăria albă, dezvelind capetele lor lucioase. Din cînd în cînd, mă propteam de cer (cel puțin așa credeam), lăsîndu-mă apoi să alunec în hăul de sub mine. Cu fața spre înălțimi, am înțeles că nu-mi pot păstra mereu echilibrul. În balansul în care mă aflam, au-

zeam doar bradul care foșnea cu glasul său străvechi. Icnea din străfundul pămîntului natal, mișcîndu-se uneori brusc, alteori unduind ca un șarpe uriaș, fantastic. Devenise pentru mine un personaj.

În tot acest răstimp, am avut senzația că sîngele mi se îngrămădește în cap. Simțeam cum într-un amurg nedefinit ca acesta se întîmplă lucruri neobișnuite. Era parcă o după-amiază a încheierii unor vechi socoteli dintre noi și pămînt sau dintre elementele naturii înconjurătoare ? Am încercat să alunec ușor și m-am oprit pe creanga lată, ca un pat de cetină, învelit de nea. Visam ? Îmi simțeam trupul gol, străbătut de fiorul rece al zăpezii pufoase în care mă scufundasem. Și iar mi-am pus întrebarea : „Este vis sau realitate ? !“ Aveam senzația că mă scufund. Din nou, un glas parcă îmi șopti :

— „Eu nu am povestea visului tău !“ — scrîșnise zăpada din milioanele de fulgi adunați în troiene.

— Încerc și eu, ca alții, să schimb „poveștile“ despre soarta mea, îi răspunsei. Dar nu reușesc...

Eram pînă la gît în zăpadă. După eforturi extenuante, am ieșit din grămada de nea.

După care, o lumină orbitoare traversă deasupra mea, ca un laser, rănindu-mi privirea. Apoi, pentru o secundă, totul căzu în noapte. Înainte însă, parcă am mai zărit ceva : vîrful semețului brad, retrăgîndu-se între stînci, făcîndu-se nevăzut.

Lumina mă trezise în balansul puternic al cabinei. Mi-am pus mîna pe frunte. Aveam un cucui... Sîngeram. Uitîndu-mă în valea adîncă, plină de mașini, am simțit că amețesc. Am scos un țipăt, strigînd : „Ajutoor !“

În aceeași clipă, telecabina se smulse scurt și se repuse în mișcare.

*

Ce s-a mai petrecut, îmi povestiră ceilalți, care trăiseră cu adevărat toată întîmplarea...

Cutremurul fusese de gradul 7 pe scara Richter.

Palatul de dincolo de cota minus 11 000 m

A FOST O MINUNE că am scăpat teferi, traversînd „marea barieră". Pentru toată echipa noastră, alcătuită din specialiști de prestigiu internațional, era ca un prag de netrecut. Imens. Ne aflam la a patra încercare de a depăși „bariera adîncurilor".

De data aceasta, reușisem. Important era acum faptul că ne îndreptam de cîteva ore spre cea mai mare cotă de adîncime a Oceanului Planetar : 11 000 m. O groapă a Oceanului Pacific, în care nu ajunsese încă nimeni !

Eram cu toții atenți la aparatură. Coboram. Urmăream adîncimea. Era din ce în ce mai cald în cabină. Circuitele electrice erau realizate din aliaje de iridiu, tantal și aur, rezistînd temperaturii ridicate cît și presiunii mari. Acum, aparatele indicau faptul că depășiserăm cota minus 10 950 ! Trebuia să ne punem costumele speciale, făcute dintr-un material plastic super-rezistent, peste care se afla o peliculă de aur, în aliaj cu alte două metale rare. Așadar, ne apropiam de cea mai mare adîncime din Oceanul Pacific ! Groapa aflată la cota 11 000 ! Începu numărătoarea inversă ...Dacă acest lucru se realiza, înregistram un record mondial.

Deodată, ochii minicalculatorului de la bord clipiră des. Ne semnalizau ceva ! „Ce nu-i în regulă" ? am spus ca pentru mine. Ne avertizau chiar și detectoarele de sunete ! „Oare sînt perturbații subacvatice ?"

Profesorul Geo urmărea holograma. Aparatele ne furnizau cîteva informații importante : temperatură foarte mare și presiune ridicată !

— Ce ne arată seismograful, Felix ? Controlează ! Rapid !

— Mișcări ale scoarței, profesore Geo, cu undă de viteză constantă.

Nava se clătină puternic. Prin fereastră se vedeau în depărtare limbi de culoarea focului.

— Atenție ! Ușa s-a strîmbat !

— Alarmă ! Legați centurile de siguranță ! Puneți-vă căștile și masca de oxigen ! Felix, urmărește imaginile aparatului de control !

Eu și profesorul Geo, care eram singurii români din expediție, eram și cei mai tineri din echipaj. Numai că eu eram elev. Luasem, într-adevăr, cîteva premii la olimpiadele internaționale de fizică. Era cartea mea de vizită. Dar în același timp, mă pasiona munca cercetătorilor din domeniul calculatoarelor. Acum urmăream imaginile aparatelor de luat vederi. Era important să știm tot. Curînd însă, nu ne-am mai putut menține echilibrul. Vasul se înclina puternic. Astfel, aruncat dintr-un colț în altul, n-am mai avut cum să ajung la o parte din aparatură.

— Apucă-te de bara de sus ! Ține-te bine ! îmi strigă profesorul.

Deși i-am urmat sfatul, am fost smuls din locul meu de o forță puternică. Astfel, întregul echipaj s-a aflat în cîteva secunde în afara navei. Cu eforturi, în ultima clipă, am mai apucat, totuși, să observ că monitorul submarinului teleghidat arăta imaginea unei grădini în flăcări. Dar, o mînă nevăzută m-a azvîrlit într-un jet de apă, ca un fluviu, în oceanul care părea că fierbe.

Profesorul Geo constată că sîntem toți teferi. Ne mai funcționau doar aparatele de radiorecepție. Puteam, deci, comunica.

— Pe mine mă doare teribil capul, spuse mister By.

— Iar eu am crampe...

— E de vină presiunea, interveni profesorul Baces. Am fi suferit mai mult, dacă nu am fi fost protejați de costumele noastre speciale. După cum clocotește apa !... Nu avem nici măcar un termometru. Parcă ar fi depășit punctul de fierbere...

Treceam printr-un test pe care nu l-am fi dorit în astfel de condiții. Cu tot ce a rămas la bord, am fi cules însă informații unice.

Dar... Pe mine mă obseda imaginea grădinii în flăcări, ultima de pe ecran. I-am comunicat, imediat ce-am putut, profesorului Geo acest lucru.

— Iluzii optice. Doctore Lec, dacă găsim un refugiu, n-ar fi rău să ne examinezi pe toți.

— Eu n-am nimic ! Nu m-am lovit nici măcar de rama ușii, ca mister By. Am văzut negreșit, prin monitor, o grădină în flăcări. Sînt sigur.

— Unde ?

— Cred că nu departe de locul în care ne aflăm

— Poate găsim totuși ceva, dacă tot s-a năruit o parte din „Programul de cercetare". Căutăm, oricum, comorile ascunse ale adîncurilor oceanice, pline de minereuri prețioase. Și de hrană ! Ar fi păcat ca această expediție să se termine astfel. Să sperăm că ne mai putem întoarce la navă. Și dacă nu-i prea grav avariată, să revenim la suprafață.

Atîta timp cît costumele ne protejau, n-aveam de ce să ne temem. Întreg echipajul înota din greu contra curentului subteran al apei. Nu departe se zări iarăși o lumină, ca un incendiu. Am hotărît să ne îndreptăm spre acel loc. Dintr-o dată, se ivi o grădină cu fructe.

— Vedeți și voi ce observ eu ? spuse doctorul, ștergîndu-se la ochi.

— O grădină strălucitoare !

Profesorul Baces se apropie și cu teamă, riscînd chiar, atinse un măr care atîrna pe o creangă îndoită, lăsată de greutate... Stăteam cu respirația reținută. Deodată l-am auzit exclamînd : „este aur !"

— Aur ? ! Cred că aveți halucinații !

— Ba da ! E adevărat... Veniți mai aproape !

— Profesore Geo, cum se explică științific ?

Profesorul examină fructul, amețit de atîta lumină aurie. Deodată îl văzurăm îmbrățișînd arborele.

— Fii binecuvîntat ! spuse el.

Deasupra noastră, merele de aur atîrnau ca niște policandre aprinse.

— Acum îmi dați dreptate, am spus indignat. Am văzut cu adevărat prin monitor, grădina în flăcări. Și nu mă credeați. Incendiul la care am asistat, rumenea aceste neobișnuite mere și păreau că ard. Extraordinar ! Ce minunăție !

— Nu-i nimic imposibil, spuse dintr-o dată profesorul Geo. Există o explicație științifică. Aurul este un metal căruia îi place să „călătorească". Vă poate confirma acest lucru și profesorul Lec. Și pentru că aici, se știe, a mai avut loc cu cîțiva ani în urmă un seism...

— Și ce legătură are cu seismul ?

— Are. Dacă roca în care se găsește aurul se sfarmă, acesta se lasă antrenat de ape.

— Aha ! Așa se ridică prin rădăcini spre crengile arborilor.

— Exact.

— Dar de unde aur în locul ăsta din străfunduri ?

— Din magmă. Împinsă prin crăpăturile reliefului subacvatic.

— Așa s-au născut de totdeauna filoanele aurifere ! întări ideea profesorul Leo.

— Așadar, măcinat de ape, aurul ajunge în copaci subacvatici, acolo unde te aștepți mai puțin. Formidabil ! Priviți ! O grădină de aur !

— Uitați și pere ! Parcă-s naturale...

— De data asta este vorba de argint. În unele zone aurul liber apare însoțit de argint.

— Și în spate, parcă-i un arbore cu fructe de o culoare aparte, parcă cenușie, profesore Geo.

— Probabil se află într-o zonă din apropiere și fier.

— Dar prunele astea de „aur roșu" ?

— S-ar putea să conțină un aliaj de aur și cupru.

— Profesore, ai parcă răspunsurile pregătite ! Vom numi, dacă toată lumea este de acord, acest loc „Grădina lui Geo". A profesorului Geo.

— Lăsați gluma ! Nu vedeți că sîntem pe un tărîm de poveste ? Cu merele de aur... spuse, puțin ironic, puțin în glumă, profesorul Lec.

— Dar doctore, dumneata unde te gîndești ? Nu te uiți în jur, cîtă minunăție este ? !

— Mă întreb dacă s-ar putea pregăti o sare de aur. Dar nici n-aș avea unde s-o „fabric", chiar dacă aș vrea.

— Pentru ce, doctore ?

— Știu că sărurile de aur, în soluții coloidale, sînt bune în bolile microbiene. Aș experimenta. Aș putea astfel trata colicii colegului nostru.

— Cercetătorul tot la lucrările sale de laborator se gîndește, chiar și în fața „merelor de aur" ! glumi naturalistul Lec.

— Și migrena mea cum se tratează ?

— Cu izotopii radioactivi ai aurului. Se folosesc în asemenea tratament.

În timp ce doctorul încerca să combine substanțele, ceilalți se plimbară prin grădină. Mie mi se părea că într-un colț al ei am zărit, ca și în imaginea monitorului, silueta zveltă a unei clădiri. În timp ce îi urmăream cu privirea pe ceilalți colegi ai mei, care-și puneau întruna întrebări, eu mă gîndeam la acea imagine a palatului subteran.

— Dar unde-i „frumoasa adîncurilor" ? am exclamat. Totul semăna cu ilustrația poveștilor copilăriei mele.

M-am depărtat de ceilalți. Mi se părea ireal totul, fiindcă niciodată nu mi-aș fi închipuit că am să ajung într-o „grădină de aur". Îmi rămăsese pe retină lumina ei orbitoare. Îmi veni în cap o idee. Dacă aurul a fost „sorbit" de arbori prin apă, atunci, în apropiere trebuie să fie și albia unui rîu, care purtase firicelele de metal prețios. Oare cum se poate evalua cantitatea de aur din scoarța subacvatică ? Erau întrebări care mă

frământau nu numai pe mine, ci și pe profesorul Geo. Fără aparatura de la bordul navei abandonate, mare lucru nu mai aflam. Asta presupunea o nouă expediție. Deocamdată făceam, cred, o descoperire foarte importantă. Doctorul mă ajunse din urmă și sparse tăcerea :

— Cum să-i spunem noului „soi“ de măr descoperit de noi ?

— Îi vom da numele aceluia care a găsit explicația „merelor de aur“, spuse Felix.

— N-ar fi rău să intrăm în grădină. Aș vrea să cercetăm puțin zona.

— Ce-ar fi să mergem cu toții să găsim albia rîului auriu de dincolo de cota minus 11 000 ? le-am propus.

— Ah ! Mi-a alunecat piciorul ! Profesore ! Ajutor !

— Felix ! Dă-mi mîna !

— Nu ajung. Pămîntul de sub mine parcă se sfarmă...

Felix simți o lovitură puternică în spate. Se clătină. Căzu într-o vale de apă curgătoare, răsucindu-l în vîrtejuri neașteptate. Fundul Oceanului era brăzdat de văile rîurilor subterane. Ca prin ceață, observă ceva. În vîltoarea apei zări, în cele din urmă, camera de luat vederi, teleghidată de pe navă și trimisă de ei în spațiul oceanic. Apucă doar s-o prindă în brațe. Pe ecranul său apăru un palat, deasupra căruia era scris cu litere luminoase „Palatul Felix — de dincolo de cota minus 11 000 m“. Dar, într-o fracțiune de secundă, ochiul de apă îl cuprinse puternic în mijlocul ei ; cu o forță nemaiîntîlnită îl scoase la lumină, izbindu-l de roca dură.

Parcă un jet rece îi trecu peste șira spinării, și îl dezmetici. Constată că-i este frig. Se trezise parcă dintr-un leșin. Fusese tîrît de ape sau visase ? ! În brațele încleștate, însă, avea monitorul. Era singurul obiect din jur ce-i mai aminti ceva : Palatul din grădina cu merele de aur. Apăsă pe buton. În imagine apăru doar cuvîntul „Felix“. Unde dispăruse oare conturul „Palatului de dincolo de cota minus 11 000 m“ ? !

Cuprins

AVENTURĂ LA STÎLPII TAINIȚEI 5
FRUMOASA FERECATĂ ÎN DIAMANTUL PĂRĂSIT . 22
ROBOȚELUL DINTRE ȚĂNDĂRI DE OGLINZI . . . 35
ZEIȚA FĂRĂ CHIP 48
PRIZONIERUL SELENEI 57
SUSPENDAȚI ÎNTRE ZĂPADĂ ȘI CETINĂ 64
PALATUL DE DINCOLO DE COTA MINUS 11 000 m . . 73

LECTOR : PASSIONARIA STOICESCU-IVANOV
TEHNOREDACTOR : FLORENTINA PREDA

BUN DE TIPAR 30.X.1985
APĂRUT 1985
COLI DE TIPAR 5

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „OLTENIA"
STR. MIHAI VITEAZUL, NR. 4, CRAIOVA
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
COMANDA 260

Toți avem talent, dar talentul nu e decît un mijloc de transport cu care fiecare transportă ce are. Întrebarea este dacă un camion cu perfecte flori de plastic este mai prețios decît un pumn tremurător cu petale. În ceea ce mă privește nu ezit să răspund, optînd pentru frăgezime și parfum, pentru secundă și trecere, pentru paginile acestea ale «Zeiței fără chip» cățărate pe muchia dintre realitate și poveste, dintre a fi și a visa, dintre maturitate și copilărie.

Căci, să nu uităm : literatura nu e făcută de copiii care seamănă oamenilor mari, ci de oamenii mari care seamănă copiilor.

ANA BLANDIANA

Lei 3,75